ОЩЕ ЗА РОДА МИ И ДУХОВНИЯ РОД

Първо искам да разкажа за това, как майка ми, чрез моя вуйчо, е попаднала на Изгрева.

Това се е случило някъде през 1927-28 година. Като дете, майка ми е била едно много чаровно момиченце, играела е балет, и един ден се явява на конкурс за балерини - за малки момичета, - обявен от една немска опера. Дошъл бил импресариото или директорът, за да набира такива танцьорки, които да влязат в балетно училище и да станат балерини на запад още от малки. По това време тя е била вече напреднала, ходела е на уроци и участвала в спектакли на нашата опера, и от сто момичета само 6 издържали конкурса за Германия – майка ми била между тях. Дядо Георги обаче не разрешава това и казва: "Само през трупа ми тя ще стане гювендия!..." Употребил и други грозни думи, понеже такива са били неговите разбирания за онова време – и не я пуснал. И може би за добро, въпреки че това, самó по себе си, е най-благородна професия и призвание. И това става причина тя да остане в България и да се срещне с Учителя и с баща ми.

Когато вуйчо ми Светослав напуснал същия този дядо, който не е споделял неговите разбирания и го критикувал, че е станал вегетарианец и отишъл при Дънов, вуйчото си построява там къща и извиква майка ми да живее при него. Те са били много големи идеалисти и са били готови живеят на Изгрева винаги заедно. Моят баща е бил техен пръв приятел – преди да се влюби, а може би и вече влюбен в майка ми.

Те се заклели никога да не се женят (разказвам това нещо като пример защо човек не трябва да се кълне...). Един ден те били на Молитвения връх на Рила и петима души се заклели, че никога няма да се оженят, за да бъдат "истински ученици" - да вървят свободно "към върховете на ученичеството". Казвали са ми, че са били в Младежкия клас, за себе си са ми казвали същото и други хора от Братството, но защо имената им не присъстват публикуваните списъци в сините томове за Изгрева, не знам.

И те видели как на другия ден Учителят, на беседата, се усмихнал особено, поглеждайки всеки един от тях – и още на следващата година всичките петима се оженили... Така че между тях са били именно моят вуйчо и леля Люба, и мойта майка и баща ми. Но това е само в скоби – как Учителят дава уроци. Човек не трябва да казва много големи думи, без да знае какво точно му е определено и каква му е еволюцията.

Ето първия момент, когато майка ми е попаднала на беседа в салона (моят вуйчо я завел). Тя е още жива - вече много

възрастна, но без никаква болест, с един напълно здрав и нормален ум, участва в хора на Братството, пише автобиография, стихове и романи, свири на пиано и цитра, рисува, взима живо участие в братския и кварталния живот, копае градините – и нашата, и градината на Изгрева.

Обикаля неуморно да помага и разтребва на възрастните братя и сестри и се чувства щастлива и здрава. С вълнение разказваше следното:

"Когато за пръв път влязох в салона на беседа и видях Учителя и чух думите Му, аз бях като ударена от гръм, бях омаяна от внезапно щастие и радост, че виждам един безкрайно, безкрайно, безкрайно близък Човек, сякаш съм Го познавала винаги, винаги, винаги съм Го познавала - и просто се разплаках!". Сложила си ръцете на лицето и плачела, но Го виждала през сълзите си. Казваше: "И Учителят тогава ме погледна с един такъв благ и продължителен поглед по време на първата беседа, на която отидох, че едва не загубих съзнание!" Връща се една сродна душа в Неговия кръг от ученици,

за които Той казва: "Вие се раждате около Мене във всичките Мои идвания на Земята."

Тук мога да разкажа как от една сестра, Катя Зяпкова, за пръв път узнах за един материал от брат Боев кой е Учителят. Този брат Боев, в един от своите разговори с Учителя, като Го запитал: "Учителю, кой си Ти във вековете (защото той вече имал някакво понятие какво е Учителят като Дух), Той казал: "Аз съм все същият, който беше и Рама, и Кришна, и Хермес Трисмегист, Зороастър, Исус, Боян Мага преди 1000 години в България – основателят на богомилството". Разбира се, това е един твърд залък, или "камень преткновения" за привържениците на различните други школи. Затова точно това твърдение тука, по усмотрение на презаписващия и издаващия, поради желанието на приятелите да издадат един ден тези спомени, нека преценят дали да се включи, защото то е нещо, което не всяка душа може да го разбере и приеме, а ние не се занимаваме с пропаганда.

Друг случай на майка ми с Учителя. Тя разказва как един ден излязла, като младо момиче, още 17-18 годишна (живеела вече при вуйчо ми на Изгрева) по една тъничка рокля на поляната, където се играеше Паневритмията: "Излизам аз, валеше майски дъжд, и какво да видя: от другата страна на поляната излиза Учителят! Също бос и също така по тънка дреха – и Той като мене тичаше и ми се усмихваше отдалече и ми махна с ръка." За нея и за

всеки човек от Братството това е едно неизразимо с думи преживяване, когато Учителят се е паднал сам с тебе – това са незабравими мигове. Все едно сам Господ е слязъл на Земята и ти е махнал с ръка! И така, тя никога не може да забрави този момент.

Междувпрочем, тази поляна е мястото, където сега се намира Съветското посолство и аз съм имал лични разговори със съветския консул преди няколко години именно по този повод – че точно там е построено и т.н. Даже му разказах един случай, на който той се смя – не ехидно, а просто му беше интересно или се направи, че вярва и проявява жив интерес. Сега не мога да кажа името на този посланик, но с него имах много срещи по един личен въпрос и доста разговори. Той беше едва ли не в дружески отношения с мен (или поне така се представяше), но съм почти сигурен, че беше искрен, защото преживяваше заедно с мене една моя драма, свързана с Русия и Москва: че КГБ и ДС не ми разрешават брак с Ирина от Москва, а имаме дете. Аз му разказах за един случай през 50-те години - както в много истории във връзка с Учителя, доколко е вярна не знам, но нали всяка крушка си има опашка, както се казва? Това ни го разказа с. Гита, майката на Иоанна Стратева. След като салонът бе затворен от властта и се даде във владение на телевизията, там живеел в стаята на Учителя един милиционер. И този милиционер, който нямал особено понятие кой е точно този Дънов и дали въобще е умрял, откровено говорел на някои хора от Братството: "А бе вашият Дънов (а това е станало много след 44-та година, когато Той е починал) идва вечер при мене, разговаряме си тука, говорим си по разни въпроси, казва ми: "Не гонѝ моите хора, пазѝ ги; така, културно и учтиво се отнасяй с тях." Защото Изгревът все още съществуваше като селище ("Изгрев" на

руски значи "восход солнца") дълги години, след като салонът беше затворен от властта и оградено всичко.

Следващата случка, през 1939 година: майка ми е била бременна и е имала едно тежко, несполучливо, принудително раждане - родила е мъртво дете. Не е било аборт. Тя просто до осмия месец е мислела, че ще роди живо дете и никой не е знаел, че е мъртво. И изведнъж един ден, на Изгрева, на нея й прилошава. Учителят е първият, който идва при нея – значи, както винаги, Той пръв вижда знае къде какво става. След това идва баща ми, идват и други. Още не знаят какво е точно, те даже мислят, че ще ражда, защото била бременна, но Учителят бил много загрижен – Той винаги всичко вижда. Болките са по-остри и необикновени, отколкото трябва, а тя при това не знае какво става – първескиня, както казват, – ще ражда за пръв път. Учителят, много загрижено, казал: "Веднага идете при доктор еди-кой си" – и казал точно името на доктора, при който те трябва да отидат. Казал още само: "Рекох, ***вие*** *да сте жива!" И наистина, те отиват и лекарят*

изкарва мъртво дете. Гинекологът казал, че никога не е виждал такъв случай – мъртъв плод, при това на 8 месеца, да излезе сам без рязане, като нормално раждане и без болки. Не мога да кажа кой е бил този, който е трябвало да се роди - дали съм бил аз, а после са ме отложили с три години, не съм сигурен. По същия начин Учителят е познал на моята леля – тя е жената на моя чичо, най-големия брат на баща ми – Сийка се казва, Анастасия (на снимката е в средата. Отядсно е мама, отляво - леля Ана. Трите снахи - на ски...)

.

Тя е била на Изгрева един ден с моите родители, бременна с моя пръв братовчед Михаил. Това го разказвам, защото се отнася до най-важните спомени, свързани с моя род и Учителя. Той й казал, че ще роди момче. Познал е, но това е най-малкото, което може да познае един такъв Посветен-ясновидец. Не знам дали някога съм ви разказвал, че братовчед ми Михаил е бил спасен от смърт, когато е трябвало да иде през онази зима на Рила с известните алпинисти, които загинаха под лавината - описа ги и Блага Димитрова в романа си

"Лавината". Няколко дни преди това си бил дал скиорските обувки на някого и не могъл да тръгне с групата, да си намери обувки веднага. Чичо Дино тогава каза: "Него Господ си го пази". Не е възможно Бог да погледне в една утроба и да не е осветено такова дете завинаги. На снимката Милчо е вторият отляво)

Най-съществениият случай в живота на майка ми във връзка с Учителя е този, че Той я е спасил от смърт. Един от случаите, най-силните, които се описват и разказват по книгите, е именно случаят с майка ми. Имало е много свидетели. Ето какво е станало:

Тя била с една своя приятелка една неделя на планината, на Витоша - на Бивака, нашето историческо място, където се събирахме, събират се там и до днес. Била с нейната приятелка Милка Каменова, също от Братството. Отива в горичката да се преоблече – да си сложи къси шорти, за да я грее слънцето и въздухът да я освежава. Изведнъж настъпва боса една змия - пепелянка или усойница. Змията я ухапва и нейната приятелка не може да направи нищо, тъй като не се

знае дали е имала здрави зъби, т.е. тя не била изтеглила отровата с устата си. Единственото, което е направила, е да превърже крака над ухапаното място, но това не е спасение, защото отровата е останала вътре в нея. А от Бивака до Изгрева – пеш, без автобус и тичешком - е поне 3 часа. Тогава приятелката отива с бясно тичане и намира моя вуйчо Славянски, който е имал кола, с която – докъдето може – са отишли нагоре в подножието на Витоша.

Оттам назад - а това значи още 2 часа - и в момента, в който пристигат, майка ми е вече неподвижна. Вуйчо ми я взима на ръце, връщат се с големи мъки надолу, качват я в колата и отиват на Изгрева... Те просто нямат друг изход. Те имат абсолютна вяра в Учителя, че е единственият, който може да я спаси, защото в този момент не е имало лекар подръка и нужните лекарства против змийско отравяне. А е било вече и късно, защото в момента, в който вуйчо ми я сваля от колата, майка ми вече била станала цялата мóрава, черно-виолетова, и се задъхвала, жестоко подута - вече се мъчи да вземе последната си глътка въздух. Така ни го разказваше тя неведнъж – "Хората ми разказват, защото съм била в безсъзнание и вече съм си отивала". От Изгрева още никой не е знаел за това. Те вече влизали в Изгрева - селището, където е бил Учителят и живеели и те с вуйчо ми. Учителят, за пореден път, не се знае дали за хиляден или за милионен, предварително знаейки къде какво става – сам тичал към тях, без още никой да Му е казал. Той бил прекъснал беседата си и помълчал със затворени очи в мига на ухапването. Излязъл и се устремил точно и бързо към мястото, където вуйчо ми тича, с майка ми на ръце. Учителят винаги знае много добре в какъв момент къде да се появи, за да спаси някого или да го срещне. Той само си сложил ръката на главата й – и майка ми започнала да диша, изправила се, цветът на лицето й и на тялото

й се е оправил за секунди, не за минути. Той само казал: "Рекох, дайте й да изпие една чаша гореща вода." Така й спасил живота. След него изтичали и други от салона и видели всичко това – разправяли са ми го лично.

А специално за Бивака на Витоша Учителят е казвал, че върху тази огромна купчина камъни - тази естествена пирамида от скали, издигащи се между растителността, предимно лешници, - слизат енергии, каквито се спускат само на върхове в Хималаите над 7000 м височина. Междувпрочем, тук е мястото да разкажа за една моя приятелка и за Бивака. Съвсем млади бяхме, бях току-що излязъл от казармата, а тя беше още в X или XI клас в руската гимназия - много любима моя приятелка, Красимира. Аз съм я водил навсякъде, запознал съм я с всичко. Тя беше ясновидка, виждаше аурите на хората, виждаше различни цветове, които ние ги сверяваме с друг, който виждаше същия цвят, и постоянно се съвпадаха нещата, които се виждат като форма и като багра.

*Един ден ние минавахме с нея покрай **Бивака**, но моята цел не беше да я водя там. Просто вървяхме по една пътека под Бивака, но тя не знаеше това. Тя изведнъж се спря като*

грърмната и каза: "Виждаш ли там, ей онези скали, острите, които се подават?" Аз веднага се сетих: "Да, да – викам, - това е Бивакът! Много добре го знам. Учителят е водил Братството тук толкова много години. и ние ходим всяка неделя." И тя каза: "Виждам един огромен стълб розова светлина, който идва от центъра на небето и се спуска тука – точно над тези

Това са милите приятелки, с които ходехме на екскурзии и живеехме много щастливо! До мен въпросната К., която видя стълб от розова светлина над Бивака на Витоша. Другите момичета са Росица е Венета. Най-горе съм сложил Пушкин заради най-добрия ни приятел тогава Пуше - Станислав Димитров, - понеже нямам негова снимка.

камъни." И тогава, именно, аз й казах за това, което знам – за това, което е казал Учителят, че на този връх на Бивака падат енергии, които се вливат само в 7000-хилядници в Хималаите.

А Крум Въжаров - бате Крум или Венно, - ми каза веднъж по повод на този случай с майка ми, когато го разказвах на приятелите, следното (а той мълчи, мълчи и след няколко години каже нещо, което не се забравя никога): - "Ти тогава си я кредитирал." – т.е. аз съм бил измолил от Бога нейния живот с някаква цел, може би именно да се родя после в това семейство или поради някаква друга причина. Или може би съм й бил простил нещо, защото имам известни причини да мисля, че между мен и майка ми е имало някакви кармични отношения в миналото.

За живота на майка ми в Братството и за особените случаи във връзка с Учителя мога да разкажа още един изключително важен за нас случай от спомените й, във връзка с едно упражнение, което Учителят им е бил е дал. Ние всички сме го чели и даже сме го правили. Веднъж го правихме това упражнение. А именно, нощем, в 12 часа, всеки да тръгне сам към Витоша от София – самичък, без никой друг – и да отиде до Бивака. Значи, това са 4-5 часа път пеш. В полунощ да се тръгне – и да можеш смело да се пребориш със страха и да отидеш сам, да посрещнеш изгрева и да се върнеш. Когато това упражнение за пръв път е било правено, майка ми е участвала заедно с всички тези хора, с които е проведено тогава. Това упражнение се е провело от база Изгрева – всеки да тръгне към Бивака сам, като през 5 мин. е трябвало да тръгне следващият по жребия. В никой случай те не е трябвало да се настигат, а всеки е трябвало сам да направи упражнението. Майка ми, млада, 18 или 19-годишна, също го е направила –

боязлива, нежна, плашлива – успяла е да стигне сама до Бивака. И когато всички се събрали там, един от братята й казал: "А знаеш ли кой беше поредният след тебе?" - "Кой?" – "Учителят!" Той се бил паднал след майка ми, а тя Го заварила на Бивака как си пие чая и загадъчно й се усмихва... Това нещо, за хора, които са били в Братството, има някакво важно значение - определено.

За мен най-важният случай, който е нещо много съкровено и аз съм го разказвал на някои приятели, но за пълнота тук трябва да се спомене, е случаят, когато съм имал най-големия шанс в живота си – да бъда докоснат лично от Учителя, и то по Негова инициатива. Иначе родителите и възрастните са си чакали реда си месеци. Аз съм бил на поляната, на която играем Паневритмия на Изгрева, бил съм 2-годишен. Разбира се, това не го помня лично – майка ми разказва как един ден, като съм си играел самичък, Учителят се приближил към мене и започнал да ме гали по главата, по косата, и дълго време ми говорил нещо. По-късно майка ми каза, че тази

случка не е била на поляната, а на пейката във форма на елипса в гората до полянката. Кое от двете е вярно? Може би и това има някакво значение? Ето нещото, за което, всеки би мечтал, би желал да узнае какво точно Учителят му е говорил. Един от мистиците на Изгрева каза: "Посветил те е."; а друг, в Русия: "Предал ти е всичко необходимо, за да можеш да изпълниш в този живот мисията си". Каза даже нещо повече (че съм щял да продължа Словото и Делото Му), но аз веднага се съпротивих и казах пред всички, че това е пълен абсурд. Къде е Учителят, къде съм аз!... Този, който го каза, не принадлежеше към Братството, беше от съвсем друго духовно общество. Минаваше за лидера им, за най-големият им маг и ясновидец, но в думите му личеше непознаване на ръста на Учителя и на факта, че през стебълце от синап не може да мине Ниагара. Цитираха думите Му, че Той може да продължава живота си безкрайно, стига да има верни и достойни ученици, но аз им възразих почти разгневено, че за мене не може да става и дума "в близките милиард милиарда години"...

Днес е дата 29.04.1992 год. – продължавам аудиозаписите с разкази-спомени за Братството и контактите ми с хората от Изгрева. Намирам се в Москва.

Първите ми спомени за Изгрева са сравнително ранни, може би от две и половина – тригодишна възраст (1945г.); и след това още дълго време – чак до края на 50-те години, когато затвориха салона и властта го разруши и построи там Съветското посолство. Ние там сме живели, там сме си играли, абсолютно в оригинален вид беше Салонът на Учителя, където са били беседите, Неговото жилище, Неговата приемна. Ние всички сме обядвали много, много години на дългите маси, където бяха общите обеди; вътре в Малкия салон

сме вечеряли и сме се срещали. Моите родители ме водеха редовно на Изгрева, а и после сам отивах на беседи сутрин рано, когато продължаваха класовете в сряда, петък и неделя – неделните беседи. На снимката пред салона са баща ми и брат ми - тогава му викахме Емичката и Моци...

Това са били десетки, десетки и стотици пъти, когато различни хора (аз си спомням много добре брат Симеон Симеонов) четяха беседи на Учителя. Пеехме – имаше хор, в който участваха най-близките ми - хорът, който сега се възстанови след толкова много години. Много пъти сме били на паневритмия на поляната; играли сме като деца там. Много добре си спомням колко пъти сме тичали там около една масичка, която беше на поляната - слънчевия часовник; как определяхме времето по него. Там беше и метеорологическата беседка. Как сме се качвали по дърветата и сме играли в гората около поляната. Всичко това са незаличими спомени и аз имах шанса и щастието да се запозная и общувам с всички живи още братя и сестри, които разказваха

вдъхновено, живееха все още в този рай, в който бяха живели по време на телесното присъствие на Учителя на Земята. По-точно казано - на "официалното телесно", тъй като Той никога не е умирал, освен по сценарий. Учителят и другите истински Учители много обичат да изиграят ролята на смъртта и погребението, за да наблюдават после кой какво прави и кой им е истински ученик.

Понеже сложих тук кадри от филмчето на баща ми, където мама прибира сено на поляната на Изгрева, дойде ми и един спомен за една случка на тази поляна, но в случая - негативен.

Спомням си от съвсем ранните си години един случай с едно момченце, което беше също от братско семейство, когато веднъж то ме повика и каза: "Ела да избиваме попови прасета!" Това са едни бръмбари, които рият своите входове в земята - много големи оранжево-кафяви бръмбари - и той, с едно ножче, от разстояние, прав, се стремеше да ги цели и убива. Изчакваше да излезе някой бръмбар от дупката и просто го уцелваше и го убиваше. За него това беше едно удоволствие, че можеше да уцели бръмбара точно. И аз наблюдавах всичко това, той ме караше и мене, но аз не можех да убивам. Просто чувствах вътрешно, че не можех да играя тази "игра" с това ножче; забивах го в земята така, че

острието му да се забие встрани. Нека мина за "смотан", но не посмях да целя попово прасе. Разказвам този спомен, но не зная има ли някаква връзка със съдбата на това момче, понеже това е едно свещено място там. Той после осакатя за цял живот. Дано не съм прав и това да не е същият човек, но името е същото. И не само защото мястото е свещено, а защото всеки, който се докосне до Учителя и всичко, свързано с Учителя, дори и несъзнателно, неговата съдба е по-различна – както знаем, неговата карма и дхарма се ускоряват. Значи, ако някой би платил за едно престъпление след много прераждания, законът тук е друг, и който се е докоснал до Словото, до живота и Делото на Учителя, неговата карма и дхарма се ускоряват. Ние всички и до ден днешен наблюдаваме това.

Има множество и множество случаи, които съм чел или които са ми ги разказвали хора, на които лично са се случили (или на техни близки и познати), говорещи за изключително бързото действие на този закон – и по какъв начин се развива животът, съдбата на хората, които по някакъв начин, пряко или косвено, са се докоснали до Учителя, до Делото, до Словото Му. Това става и до ден днешен. Тези неща са описани в книгите на Влад Пашов и в книгите на други, които сега пишат своите спомени. Лично са ми ги разказвали хората, с които са се случили – или с техни познати. Например, за българския известен философ и политик Тодор Павлов, основателят на марксическата теория на отражението, която дълго време господстваше не само в българската марксическа философия. Имало е момент, когато са задали въпрос на Учителя: "Учителю, да Ви доведем ли Тодор Павлов?" А Той казал: "Не, в никакъв случай! Няма да го довеждате! Нека той си върши там своята работа." Т.е., Той е знаел много добре, че ако Тодор Павлов и който и да е друг се докосне до Него или се

срещнат, то неговата карма ще бъде ускорена и той няма да може да извърши това, за което е определен, защото някои етапи от развитието на човека трябва да бъдат извършени от определени хора на тяхното ниво с определена цел, и те нямат право, просто нямат това посвещение, за да могат да се докоснат до Учителя, без да пострадат. Иначе биха се изменили много неща и те биха си отишли много по-рано, биха преживели катастрофи, трагедии и пр.

Друг случай, например, с много известния български философ, социолог и психолог акад. проф. Димитър Михалчев (1880-1967). Тази история се разказва на много места. Той е бил идеен противник на Учителя и се е борил против "дъновизма", както го нарича. Чел съм негова статия в Българското списание "Философски преглед", в което той критикува "дъновизма" като упадъчно обществено явление с доста неласкави слова и с безмилостни психологически, социологически и даже психиатрически квалификации. Не искам сега да цитирам неговите изводи, почти изцяло отрицателни, някои от които, за съжаление, са верни за отделни хора на Изгрева. Той обаче е говорел това искрено, а не с някакво предубеждение или злоба - просто защото не е бил опознал истински Учителя. На Изгрева разправяха, че когато бил на фронта по време на Балканските войни, той бил ранен и вече е нямал никаква надежда, че ще оживее, защото не е можел да се движи и лежал в някаква пещера. Тогава се помолил: "Господи, ако съществуваш, моля Те направи нещо, спаси ми живота, защото аз умирам от глад." В същия миг една костенурка домъкнала до него комат хляб. Така животът му бил спасен. От този момент нататък той коренно си изменя мирогледа и става теист. Приема Учителя и даже започва да ходи на беседи. Таз история обаче трябва да се провери. ***Случаят с костенурката се разказва по съвсем същия начин и във връзка с Боян Боев***.

Аз бях много приятно изненадан, когато разбрах, че моят любим български писател ***Михалаки Георгиев*** *(1854-*

1916) също е бил ученик на Учителя. Най-любим заради една негова повест – "Бае Митар Пророкът", - която съм разпространявал много и считам, че е едно от най-големите постижения на българската литература. Чак след това узнах, че той е бил ученик на Учителя, че е разговарял с Него много пъти. Тук обаче задачата ми са по-тясна - да разкажа за хората, които лично познавам от Изгрева.

Мога да разкажа за един по-особен случай – нещо, което аз лично не си го спомням. Спомням си добре, че децата се изкачвахме по дърветата около полянката, но много по-късно узнах нещо за мене, казано от една сестра - ***Теофана Савова****, с която бяхме много близки приятели. С нея имахме някакъв много дълбок вътрешен контакт, може би защото тя беше една извънредно фина и поетична личност. Нейната поезия е нещо брилянтно, едно безконечно възхваление на Бога, на Учителя. Друг е въпросът в каква степен това е поезия във формалния смисъл на думата, т.е. доколко там има метафори, абсурдност и т.н. Тя просто в логична и декларативна форма, в ритми и рими, се обяснява цял живот в любов на Бога, на Господа – тя беше една постоянно влюбена душа в Учителя. Никога не се омъжи, не е имала семейство и деца, защото нейната любов беше Бог, Учителят. Тя беше една безкрайно красива и одухотворена сестра, която си замина наскоро. С нея много често сме се срещали, тя ми е разказвала много случаи от живота на Изгрева и от срещите си с Учителя. Те всички са описани, но това, което разказвам по-долу, касае една случка, който аз не помня и която си остава лично нейно отноше-*

ние към мене, тъй като аз нямам никаква гаранция, че това ще се осъществи в този ми живот, нито пък ми е било удобно досега да го разказвам, защото би било нескромно. Една близка от братството ми каза за тия нейни думи едва напоследък. Един ден Теофана ме била наблюдавала, когато съм бил малък, как съм се изкачил на най-високия бор в гората около поляната, където други деца не са могли да се изкачат. Така е казала, но дали не е била пристрастна, не зная. Когато ме е видяла там, тя казала: "Това дете ще стигне върха, ще се изкачи най-високо!" – в духовен смисъл. Доколко това ще стане е въпрос, но аз говоря за доброто отношение, което тя имаше към мен – и може би така, от добри чувства го е казала. Теофана ми разказваше как при срещата си с Учителя до такава степен е била впечатлена от Неговата свръхбожественост и изумителна красота и мъдрост, че изведнъж решила, че животът няма никакъв друг смисъл. Тогава тя и нейната сестра, също много одухотворено и прекрасно момиче (тя си е отишла много рано, но имам неин портрет като ученичка, който ми го подари самата Теофана), са си сложили палатката срещу салона на Учителя и са заживели там - включително и зимно време! Това са две нежни и слаби телесно сестри, жени, можете да си представите! Зимно време е все пак, а понякога студовете в София падат и под минус 30 градуса. Впрочем, това е един подвиг, на който не са способни и много мъже, макар и видни окултисти, астролози и т.н. Те си живеят жи-

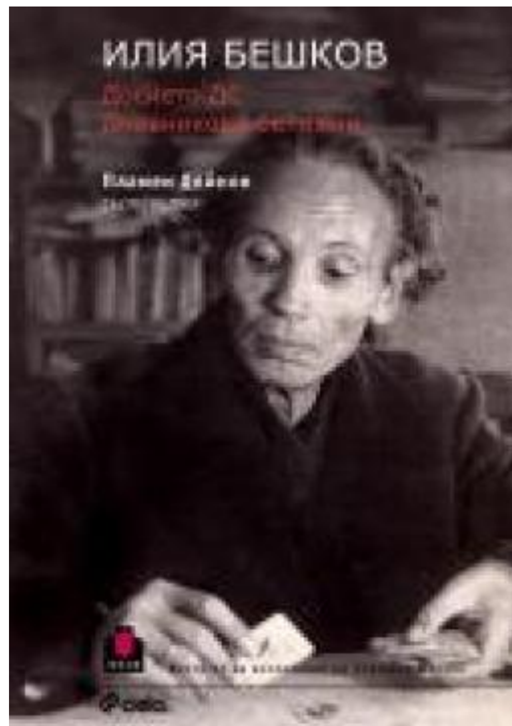
вота по стария начин и само умствено се занимават с тия неща. А когато стане въпрос за посрещането на изгревите, за Паневритмията, за ранно лягане и ставане, за живот в духа на Учителя и по методите на Учителя, те си остават старозаветни, "оглашени", както ги нарича Той - т.е. хора, на които само интелектът се е докоснал до Новото.

Разбира се, за мен и за всички нас – близки, приятели и роднини, които имахме щастието да гостуваме и да живеем в къщата на вуйчо ми Светослав Славянски, вуйчо Славчо, който я е построил непосредствено до салона и поляната на Изгрева – това беше наистина живот, който никога няма да забравим. Много пъти сме преспивали там, обядвали сме, говорили сме си, вечеряли сме, слушали сме концерти, пели сме, четени са беседи и т.н.

Вуйчо Славчо ми е разказвал също интересни и значими случаи от неговия живот с Учителя. Моите две братовчедки сега, неговите дъщери, се намират в Швейцария и в Германия – и много се надявам, че те са наследили доброто, което имат в кръвта си от него и от майка си, както и това, което са получили от Братството, както и че ще направят нещо за Учителя и за Братството в чужбина. Има едно нещо, което Учителят е казал за едната от тях - и още не е известно за коя от тях важи: че едната от двете, дъщерите на Славянски, е от Бялото Братство. И сега ние по делата им очакваме да видим коя от тях е от Бялото Братство. Това не значи отрицателна оценка за другата, защото всяка от тях има изключителни качества и добродетели и се проявява като напреднала и прекрасна душа. Но освен Бялото Братство, има различни други Братства. Това не значи, че едната е непременно от света или на "лошата страна". Има и други братства - има Всемирно, има и Спектрално Братство, има и Синьо, Оранжево и пр.

Друг е въпросът, че в тия мои спомени аз съзнателно се стремя да пропускам некрасивите постъпки на някои лица от Изгрева, които познавам. Нали се казва, че хората с монада са слепи за недостатъците и злото, а на нас ни се иска да бъдем от тях?

Добре си спомням как играехме на една много висока топола до дома на вуйчо ми и тази топола ние наричахме "кораба". Там постоянно плувахме в далечни, неизвестни страни, и това бяха невероятни вълнения, които никога не можем да забравим!

*Спомням си хората, които посещаваха вуйчо ми и как там идваше един много известен, може би най-известният български художник-карикатурист - **Илия Бешков**. Той беше привлечен мощно от идеите на Учителя – въпреки своята остра и постоянна критичност не само в рисунките, но и в оценките си. Никога няма да забравя разговорите, които слушах със затаен дъх между вуйчо ми и него, защото той задаваше много точни, конкретни и ясни въпроси, с огромната си култура и интелект, финес, пиетет и остро критично чувство относно учението на Учителя – и как моят вуйчо достойно му отговаряше. И този много напреднал дух в историята на българската култура биваше задоволяван дълбоко от отговорите на Светослав Славянски. Помня и едно негово неласкаво изказ-*

ване за някои хора от Изгрева. Той, като критик и карикатурист, би могъл с лекота да нарисува това, което чухме от него (а той бе видял някои некрасиви случаи на Изгрева). Един ден ни каза, че един духовен човек, който само външно се стреми да изпълнява заветите на Учителя – да бъде вегетарианец, да прави упражнения и да ходи на паневритмия, да ходи в планината, да пие гореща вода, да ляга и става рано и т.н., - ако той не е един добър човек и злослови за другите, ако е пълен с отрицателни мисли и оценки, ако постоянно ненавижда ближните си или одумва различните от него; ако е ревнив и не е човек на милостта и доброто, на саможертвата, то той прилича на един "варосан селски клозет". Така – казваше Илия Бешков, - някои от вашите "братя" и "сестри" аз лично ги виждам като варосани селски нужници"... Няма как да не го забележи философът и карикатуристът, който има ясна представа за разликата между Христовото начало и света. На една негова рисунка виждаме как Исус, на своето магаренце, се разминава с владиката в луксозна лимузина... Дал е заглавие: "Видяха се - и се не познаха..."

ВРЪБНИЦА
Срещнаха се, без да се познаят.

Не помня дали някъде съм казал, че брат ми Емил слушаше Бешков с отворена уста, попиваше всяка негова дума, смееше се на глас при всяка негова остроумна забележка. Беше на не повече от 10-12 години. Бешков ни връщаше в града с мерцедеса си и веднъж даде на Емката да кара колата му надолу по Царя! Цяла лудост!

*Безспорно, една от най-големите фигури, ако не и най-голямата за мене до момента, в който започнах да общувам с други двама души и една сестра, които считам за най-важните в моя живот и за които ще говоря по-нататък, това бе **Боян Боев**. Той години наред живееше в една къщичка, непосредствено до къщата на вуйчо ми Славчо. Не открих обаче нито една снимка, където той да не е сериозен и тъжен... Много пъти ние сме се отбивали при него, помагали сме му, пазарували сме му, извършвали сме много неща във връзка с Делото – ръкописи, машинописи, диктувания, изпращане при разни хора. и пр. Имаше феноменална памет - знаеше наизуст адресите на стотици хора. Чухме множество и множество разкази, които той после ги описа или ги на-*

писаха хора, на които той диктуваше. Всички негови книги, които излязоха, официално отпечатани или ще бъдат отпечатани, са минали през нашето съзнание и са оформили още по-богато нашето отношение към Учителя, към Словото, към Делото. По времето, когато аз, като дете и юноша, общувах с Боян Боев, имах достъпа и щастието почти всеки ден да бъда в неговата миниатюрна стаичка (вратата му бе широко отворена за всички). Той беше вече на легло, бе парализиран, обездвижен в долната част на тялото, но неговото огромно чело и прекрасните му очи аз никога няма да забравя! Никога няма да забравя вдъхновението, огъня, импулса, които той можеше да предава на тези, които го слушаха, разказвайки за единственото, за което, според него, има смисъл да се живее – за участието им около Учителя в общото дело. Той разказваше много интересни неща, които са толкова силни и дълбоки, че няма как да бъдат предмет на тези мои кратки спомени, а и всички те са вече записани. Един ден ще дойдат и тук, в Русия, ще бъдат публикувани. Сега бих искал да разкажа само това, което съм преживял лично във връзката си със всеки един от тия братя и сестри. А именно – мога да разкажа един такъв случай с брат Боев, когато аз, отивайки при него, заварих един младеж (това беше някъде 1963-64 година), който се представи като човек, тръгнал из цяла България (като юнаците от приказките...) ***да търси Истината****, т.е. за него най-важното в живота било да търси и намери Истината. Беше фаянсаджия и мозайкаджия - работел половин година и половин година обикалял България - както в приказките, - с торбичка през рамо и комат хляб и сирене, за да търси Истината! Той вече бил обиколил всички църкви и духовни общества, всички окултни школи и много ярки личности. Защото действително, както казваше един протестантски проповедник, за който някога ще ви говоря отделно, също без-*

крайно интересен и дълбок човек – пастор Михайлов, "В човешката душа има три вида глад – глад за хляб, глад за любов и глад за истина."

Именно този приятел, Димитър Илиев Команов, който в момента е в Америка, щата Индиана, и с който си кореспондираме, при брат Боев казваше, че за него гладът за Истина е най-силният глад и той никога няма да разреши гладът за хляб или гладът за любов да заглушат тази любов – любовта към Истината. Този път той бил насочен от някого именно към най-известната личност в Братството по онова време, брат Боев, и му задаваше своите най-важни духовни въпроси, търсейки смисъла на своя живот, търсейки Истината и Бога, търсейки своя Учител. Тогава брат Боев беше вече много изморен и изтощен и затова отговаряше много бавно на неговите въпроси. Разбира се, неговият отговор беше кристален, мога да кажа - съвършен. Аз самият можех с часове да чакам неговия отговор, защото всеки път той изказваше нещата по нов начин. Но когато видях, че този път той е крайно изтощен от този мой бъдещ приятел, нямащ умора като младеж и не съобразяващ се с това, че на този възрастен човек все пак в момента не му е лесно, аз помолих и двамата, не може ли да се срещам лично с Димитър или той да ми дойде на гости и желае ли той още сега да му отговоря на някои въпроси, на които брат Боев щеше да му отговори, но примерно за 2 ча́са, а аз бих могъл, в конспективен вид, да му отговоря за половин час. И брат Боев се съгласи с благодарност. Той не считаше, че няма да съм в състояние да отговоря на основни въпроси – той се освободи, така да се каже, от този духовен и благороден дълг; дори с интерес слушаше това, което аз отговарях на въпросите на Димитър. Струва ми се, че направихме добър и ползотворен контакт с този приятел – и от този момент нататък той почувства, че Учителят е именно не-

говият Учител. И до ден днешен - мога да кажа, - той е един от апостолите на Бялото Братство и България в Америка и тепърва предстои да разгръща там дейност.

*Друг човек, който е колос в нашите очи – духовен, интелектуален, артистичен и всячески, колос в много измерения – това е известният български астроном, писател, общественик и учен, изтъкнатият есеист и историк **Георги Томалевски**. Той беше в същото време и много добър педагог, беше директор на VIII гимназия в София по това време. Беше също и началник в един отдел на министерството на образованието. Георги Томалевски е бил цял живот при Учителя - негов ученик, един от най-ценните. Сега няма защо да разказвам за неговия принос в сп. "Житно зърно", където той е най-редовен автор, освен книгите, които публикува - напр. "Слънце след буря" и др. Наскоро беше издадена неговата книга "Учителят Беинса Дуно", която разкрива неговите широки и дълбоки познания за живота на Учителя и Неговото учение. Освен че е астроном и учен от голяма величина и популяризатор на науката, той наистина е един от най-добрите ни*

есеисти, член на Съюза на българските писатели. Той написа и издаде заедно с Илия Бешков незабравимата "Астрономия за народа", с Бешкови илюстрации. Там главен герой е Бай Ради от Изгрева. Георги Томалевски си отиде преди няколко години като много уважаван и известен човек. Той е един пример, че човек, който е ученик на Учителя, може бъде в някои свои въплъщения блестящ и в своята изява в света, без да прави никакви идейни компромиси. С него много пъти сме се срещали, той взимаше дейно участие в братския живот, умееше да върши вътрешнобратска работа на много високо равнище и да съчетава това със своето светско и професионално призвание. Аз мога да разкажа в момента само два случая, макар с чичо Георги сме се виждали доста често - от малки и на него казвахме така, понеже идваше на гости и у нас. Те завинаги са се запечатали в съзнанието ми и често ги давам за пример, когато разказвам за мъдростта на хората от Братството и за техните отговори. Имаше случай, когато бяха дошли чужденци отдалече - това стана някъде в един дом. Там присъстваше Томалевски - може би бяха извикали точно него, за да може той на най-високо равнище да отговори на техните въпроси. Те казаха искрено следното: "Ние обикаляме целия свят, за да търсим Истината, и нашата цел е да обиколим всички духовни общества, за които знаем. Ето, узнахме

и за Петър Дънов, вашиая Учител в България. Но, извинете, ние търсим Истината навсякъде и имаме напрегнат план за обикаляне по такива хора и общества, обаче не можем, нито сме убедени, че трябва да останем тук подълго време. Ние нямаме практическата възможност и затова ви молим, в продължение на този половин час до тръгването ни за на нашия влак (или отлитането на самолета – вече не помня), да ни кажете с няколко думи какво представлява учението на вашия Учител." - Ето един абсурден въпрос, защото да се разкаже с няколко думи за нещо, което обхваща, поне в настоящата епоха, повече от половин век активен живот на Учителя и разгърната обществена дейност и братски живот; да се сумират в няколко изречения едно Учение и едно Дело, което, поне според преценката на Славянски, е изложено в 7500[*] беседи, които могат да се съберат в 500 тома – това е практически невъзможно. Освен ако някакъв гениален ум, какъвто бе Георги Томалевски не е в състояние да направи това. Те зададоха конкретно следния въпрос: "Каква е разликата между вашето учение и западните учения?" – имайки предвид не само западните, но и източните – просто "другите учения". Искаха да кажат: "Какво ново носи Учителят ви? Какво

[*] *Досега са регистрирани около половината от това число, но Славянски, като опитен издател, категорично казваше, че са 7500. Напоследък се говори, че имало неизвестни нам беседи на Учителя, депозирани в Английската Кралска Академия и в Лувъра. А Славянски, Михаил Иванов и други са били изпращани от Учителя със специални мисии на Запад.*

ново носите вие?" - Чичо Георги първо отговори само с една дума - "Добродетелите". Това съвсем не значи, че няма такива учения, които проповядват на първо място служенето, любовта и саможертвата, защото това е християнството, това е и йогата на любовта - Бхакти йога в Индия, - и още в не едно и две учения, но Георги Томалевски даде една уникална интерпретация за спецификата на добродетелите ***при Учителя****.*

Да, Томалевски формулира именно в този дух основната доминанта, центъра, ядката на Божественото учение, което проповядва Учителят. Каза следното: "Ние се стремим на първо място към проява на добродетели, а едва след това - към добиване на качества!" Т.е. в ученика на Новия път, започвайки от християнството – защото винаги християнството и Христовият пример, Христовият Дух е бил, е и ще бъде в центъра на учението и движението на Учителя, – основното е човек да бъде един ***добър*** *човек, един добродетелен човек.* ***Това*** *е доминантата, според нашето разбиране и нашата практика или практиката на Бялото Братство във всички векове и цялата вечност, в цялата Вселена! Защото Белите Братя не са някакви си хора тук, на Земята, за които теософите започват да говорят едва през миналия век (макар че за бели братя се говори още в Египет и т.н.), а Бели Братя – в духа и светлината на Учителя – са всички същества, които са завършили своето развитие. Така че, ако говорим за "Бяло Братство", за "Бели Братя", ние нямаме предвид обществото, което е било около Учителя и което и сега се кичи с това име. Ние можем да се наречем само "****последователи****", само "****почитатели*** *на Бялото Братство",*

защото "Бяло Братство" – това е нещо велико. Един Бял Брат, както казва Учителят, може да хване Земята като една топка и да я запрати в пространството само с ръката си. Така че, ние сме далеч от това. Томалевски каза: "На първо място ние се стремим към проява на душевните добродетели ***в общуването****, а едва след това или едновременно с това - на качествата, способностите, талантите. Не само в областта на изкуството, науката и пр., а и всички онези качества, способности и дарби, към които се стремят духовните хора, йогите и т.н. – развиването на чакри, центрове и пр. Постигането на най-високото - "нирвалкалпа самадхи", сливането с Бога и т.н. – това при нас би трябвало да бъде и е само следствие от* ***добродетелния*** *живот, от живота на любовта и саможертвата. Защото чрез силови упражнения, силови молитви и ритуали, постения, отшелничества, чрез силови методи и техники, в религията също могат да се постигнат големи висоти на духа, но това е друг път – отминал. Нашият път е път на доброто, на любовта, на отказването от егоизма". Кажи ми - продължи той, но тук вече обобщавам по памет, - ти можеш ли да дадеш вилата си, апартамента си, колата си, печалбата си, хонорара си, заплатата си и пр. на някоя самотна майка или някой по-достоен или по-беден човек от тебе, а ти да ходиш пеш и да идеш да живееш в неговата колиба? Можеш ли да слезеш от сцената и да дадеш средствата си да се отпечатат първо* ***неговите*** *книги, а* ***после*** *твоите? Можеш ли да му отстъпиш любимия си човек? - Ето, по това ще познаете кой е от Бялото Братство, кой от "шареното", кой - от "филанкишията" или от себе си... (Томалевски имаше цветист език. Друг е въпросът, как превеждаха думите му...) Ако практикуваме Бога* ***така****, ясновидството* ***самичко*** *ще дойде, Гуруто* ***сам*** *ще ни дойде на крака, няма да ни се разминат и спасението, просветлението, възнесението,*

възкресението. Без нужда от изповеди, причастявания, кадения, песнопения, поклонения, молитви, проповеди; лекции с входни такси или лекции на горделиви безсребърници; без семинари, презентации, формули, концентрации, медитации, километрични постения и пр. И ***те*** *вършат работа, но както в затворите: ако не работиш, ще лежиш повече. Защото под "работа" ние разбираме само Доброто и Любовта.*

Последните думи не бяха казани тогава от чичо Георги точно по този начин, хората нямаха време, но той ни ги е казвал при други случаи и сам ги спазваше в живота си без нито едно изключение. Аз познавам само още един човек в България, който живееше като него и скиташе нощем с приятелите си из вселената. Най-много разказвам за ***него*** *в тия мои спомени. В чужбина съм виждал още само един такъв човек и той се казва Валерий Сергеевич Бабаев. Но сега разправям за искрата Божия у любимия ни човек още от най-ранното ни детство, който имаше не само брилянтен дух и превъзходен ум, но и сърце, което не само живееше, но и плачеше за всяко същество в утеснение - Георги Христов Томалевски. И ще дам един пример.*

Помня случай с него, който не мога да забравя никога, защото при неговия свръхинтелект и свръхталанти и свръхизявеност в обществото на няколко полета - една интегрална личност, - той, заедно с това, беше и един много сърдечен човек, пълно въплъщение на всичко онова, което бе казал телеграфно на ония чужденци. Аз видях, ние видяхме не един пример, не един случай, как той действително проявяваше милостта и състраданието много активно и трогателно. Той не беше само един мъдрец и интелектуал, а беше един истински ученик и приятел в най-високия смисъл на думата - беше един сърдечен човек, който нерядко го виждахме да плаче, когато страдаше някой от неговите братя.

Веднъж вуйчо ми Славчо Славянски беше толкова много болен, че търсеха лекар, който да може да го спаси. И Томалевски включи всичките си връзки, за да намери такъв лекар и такива лекарства, защото в някои случаи никакви духовни практики и никакви методи на природната медицина не могат да помогнат. Просто, опира се до официалната медицина - и това си има обяснение. И помня много добре, когато лекарят беше дошъл и бе казал, че не отговаря за изхода, че не се знае колко време още ще живее приятеля му, как Томалевски, на изхода на градината, в която Слави живееше тогава, аз го видях да плаче като дете за своя пръв приятел от Школата и от Братството, за своя скъп брат Слави – за този "звяр" и "корумпиран мошеник" в писанията на някои хора... Ето, този голям дух, от който ние всички се възхищаваме, който умееше да накара да замълчат и военни, и министри, и всякакви учени със своята желязна логика, твърдост и последователност, т.е. ученикът на Новото, бе един сърдечен, мек и нежен човек. Той не може да бъде безразличен или жесток. Защото Учителят казва в една своя беседа: "Какво значи лош човек? – Лош човек, това е ***студен*** *човек - нищо по-вече!"*

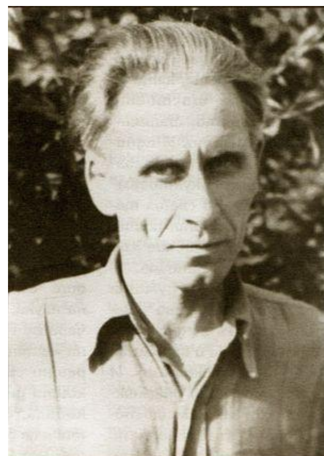
Помня много добре какво ни разказа веднъж чичо Георги за това, как веднъж са му задали един много важен духовен и окултен въпрос във връзка с прераждането, във връзка с кармата, със съдбата. Това беше въпрос, който лично за мене до онзи момент също не беше разрешен. И именно Томалевски ми помогна да разбера Учителя и окултизма в този план – точно с този негов разказ, това негово сравнение, тези думи, които той каза. Веднъж, там където се бяхме събрали на едно място, той каза: "Задават ми въпрос защо има хора, които цял живот вършат злини, живеят така, както си искат, безпътстват, удоволстват се или, дори и да не пречат на другите, уреждат само себе си и живеят за себе си – и съдбата не ги

хваща до края на техния живот. Просто като че ли няма карма, няма съдба за тях – широко им е около врата. А има други, които са духовни, религиозни, етични, добродетелни, мъчат се, страдат, жертват се – и страданията продължават до края на живота им. Как да се обясни това нещо с Божията правда, има ли начин да се обясни?" И той даде следния пример: "Вие – казва – знаете ли какво значи йовá-говедо?" Тогава аз чух за пръв път тази българска народна дума "йовá" - от някой диалект или е турска. И той тогава обясни: "Йовá-говедо е младо говедо, което още не е впрягано и не е започнало да работи и да оре, да тегли каруцата. Това са младите юници и бичéта, които са оставени на свобода, защото те ***трябва*** *да бъдат на свобода. Те трябва да скачат, да ритат, да тичат, да играят, да живеят наволя, тъй като още не е дошъл моментът, в който ще бъдат впрегнати". Именно такива души са и тези, които, видимо за нас, до края на живота им, на това прераждане, съдбата не ги хваща, не ги е още хванала. И ние не трябва да се учудваме, а трябва да знаем, че според Закона на кармата, ако не в това прераждане, в друго те ще бъдат хванати и впрегнати – от една страна да отговарят за своите постъпки, а от друга – да започнат началните уроци на служенето, на смирението, на търпението, на служенето и предаността..*

А това са именно най-дълбоките християнски качества - качествата на човека от Новия път; човекът, който се натоварва с проблемите на хората и в него за заражда начално чувство за социалност, представа и понятие за отговорност и чувство на саможертва, на благоговение пред чуждата истина и чуждото творчество, колкото и да са различни. Георги Томалевски имаше всичко това в себе си и го проявяваше по един съвършен и трогателен начин. Какъв синтез на добродетели и качества!

*Най-съществените неща, които ние сме преживели на Витоша, това бяха нашите ходения на **Бивака** – едно място в планината, което е историческо за нас. Витоша се намира само на половин час от София, най-много на един час. От Изгрева, по времето на Учителя, са ходили пеш на Витоша - без автобус. Бивакът е едно място, което Учителят е избрал за своите беседи и за братския живот – по средата на планината, където се намира тази голяма пирамида от камъни и където, вече споменах, се вливат, според Учителя, енергии, каквито слизат само на върхове над 7000 м. височина.*

*Един от основните хора от Изгрева, Рила и Витоша, когото ще помня винаги, разбира се, е **Влад Пашов** – един много напреднал ученик на Учителя, който беше един от най-големите гностици на Братството. Влад Пашов вече отдавна бе издал своята астрология, която за нас беше базово четиво, базов учебник, но и той лично ни разясняваше много неща. Както колективно, така и индивидуално, той ни учеше на някои тънкости в астрологията. Влад Пашов също написа книги по много сериозни окултни въпро-*

си - върху Откровението на Йоан, върху отделните Евангелия, като той тълкуваше Щайнеровите произведения в наш дух. Освен всичко друго, той беше един много добър познавач на антропософията и търсеше връзка между Рудолф Щайнер и Учителя. Например, на Влад Пашов принадлежи едно предположение, което той изказва в една от своите книги, на базата на Щайнер. – А именно, че "Петата църква" или църквата в Са́рди, към която се обръща Христовият Дух чрез апостол Йоан в Апокалипсиса, представлява не само конкретната някогашна църква в историческия малоазийски град Сарди, но е и обръщение към една цяла историческа епоха, към една цяла духовна школа, и че това е Изгревът в България. Според Рудолф Щайнер, в своите обръщения към църквите, Христовия Дух, чрез Йоан Богослов, се обръща с пророчески слова не само към конкретните църкви на ранното християнство, към школите на ранните апостоли, но и към цели огромни исторически епохи. Там Той прави анализ на тяхната дейност, на тяхното минало и бъдеще, като същевременно фиксира и техните възможни грешки и недостатъци – и възможния изход от тях. Така че, ако си спомняте това произведение на Щайнер - тълкованието на Апокалипсиса, - Рудолф Щайнер там казва: "Аз считам, че обръщението към църквата в Сарди е обръщение към някакво учение, което съществува днес и се намира някъде в областта на черноморския или средиземноморскя район." Значи, той ясновидски визира такава възможност, че такова учение или движение на Бялото Братство вече се е появило. Аз не зная дали той е имал предвид конкретно Учителя, защото не го е казал ясно, но известен е случаят, когато брат Боев, като студент в Германия по биология, отишъл и се срещнал с Рудолф Щайнер и му казал, че иска да стане негов ученик по антропософия. Тогава Щайнер му казал: "Защо идвате при мен, след като вие си имате Учител, който е мно-

го по-голям от мене?" Същото казва на един българин и един много голям сръбски ясновидец по онова време.

Така че, на Влад Пашов принадлежи ето това конкретизиране на думите на Щайнер, че всъщност църквата в Са́рди не е нищо друго, освен Изгрева и присъствието на Учителя и Школата на Бялото Братство сега на Балканите, в България. Тук мога да анализирам и тълкувам подробно думите на Щайнер и Влад Пашов в този план, но те са извънредно интересни. В Откровението се казва, че в църквата в Сарди "...останаха малцина верни." - В думите на Христа в Апокалипсиса чрез Йоан се говори в минало време, но той просто е видял като на кино нещата, които ще станат във всички тези бъдещи епохи на ***големите*** *"църкви" -* ***големите*** *духовни епохи. Значи Той, разглеждайки църквите, е имал предвид епохата на Рама, епохата на Кришна, епохата на Заратустра, епохата на Исус Христос като историческа личност преди 2000 години; и в момента, чрез църквата в Са́рди, Той визира именно Изгрева на Балканите (и мисията на българите днес), а след това има още две "църкви". Ако си спомняте – религиозните и духовни хора, познаващи Апокалипсиса, знаят, – Той говори след това за Лаодокийската и Филаделфийската църкви, които Щайнер ориентира към още две изяви на Бога на Земята, които предстоят. Тук вече ние се различаваме от западния окултизъм, който счита, че Шестата раса ще се развие в Америка, а според думите на Учителя, Шестата раса ще се развие и процъфти в славянството, най-вече в Русия, а Седмата ще се развие в* ***Америка****. Тук има една сериозна разлика между западния окултизъм и онова, което Учителят говори, т.е. западните окултисти, особено някои розенкройцери, обикновено прескачат славянството, докато и Щайнер вижда, че предстои една огромна мисия на славянството и всъщност неговото мнение се съвпада с мнението на Учителя – че пред-*

стои сега мисия на Русия, а след това ще бъде мисията на Америка, и това ще бъде "последната църква". Ако вие имате подготовка в областта на символогията, ще видите, напр., че когато Христос се обръща към тези американци, които ще развият Седмата раса, той констатира още в Апокалипсиса основния недостатък на Америка. То е ясно и точно казано в Евангелието, че те ще се борят за злато – златото, самата златна треска в Америка, която става основа на ранната американска цивилизация и ги "тресе" и до днес. Треската за злато е предсказана от Христовия Дух в Апокалипсиса още кога-кога - преди 2000 години! А по отношение на Сардийската църква Влад Пашов твърди, (аз нарочно се разпростирам върху този въпрос, защото е много важен), че наистина в Бялото Братство, както казва или тълкува Щайнер думите на Йоан Богослов, - "ще останат само няколко душѝ в бели дрехи", а всички останали ще изменят на учението на Учителя. "Само няколко души ще останат да ходят с бели дрехи..." (т.е. с бяла аура - израз на абсолютната кротост и абсолютното смирение и безкористие, на верността към Христа, т.е. Учителя.) "И тогава, ти (той се обръща именно към ученика на Бялата Ложа от епохата на Сарди, на Бялото Братство в България и по света в това време) - постарай се да опазиш това, което Аз съм оставил, което съм казал." И действително, нашата основна задача (ако ние сме от това Братство), беше усилието да опазим Словото от вражеските сили, които искаха да го погубят, а и до ден днешен не искат да му дадат път или го тълкуват и превеждат превратно. И в Русия има и ще има противодействие, има и на други места по света.

Искам да разкажа за един случай с Влад Пашов. Много добре си спомням, когато на Рила, някъде около 1965-67г., имаше пожар. Бяха запалени клековете и пожарът беше много

силен. Нямаше кой друг да го гаси, освен Братството – с кофи, със съдове, с брадви отидохме да го гасим и Влад Пашов ме викна като негов пръв помощник. Даде ми една брадва и отидохме да сечем клековете – да направим една ивица, през която огънят да не се разпространява по-нататък. И аз си спомням този могъщ ум и окултист и духовен човек - колко силен беше той, когато работеше с брадвата, и как добре организираше потушаването на пожара.

Един ден той, вече на Изгрева, ме помоли да направя хороскоп (аз тогава правех първите си стъпки в астрологията) на някакво болно момиче, защото той бил много претоварен от молби за хороскопи. Така че той ме помоли да направя хороскопа на това момиче и аз го направих по начина, възприет от Крум Въжаров – аспектите разноцветни. Тогава обаче още далече не бях напреднал в детайлите на изчислителната част, в астрономическата и математическа част на астрологията, и много елементарно владеех изчисленията. Нямах никакво понятие от някои фини корекции при изчисляването на рождения хороскоп, нямах представа от това какво е делта Т, не знаех защо и как трябва да се изчислява паралакса на Луната, защо трябва да се има предвид височината на роденото място – някои тънкости, които по-късно ние узнахме от астрономическата астрология. Нямах абсолютно никакво понятие от това какво означават тези аспекти, с които се занимава само българската и славянската аспектология - примерно: ундестел, вицистел, нонастел, ундецил, квиндеграл и т.н. – те са стотици и стотици аспекти, с които борави и ще борави и в бъдеще предимно славянската, българската аспектология. На тази тема през 1995 г. публикувах мои изследвания ("Канон математической аспектологии") в едно руско астрологическо списание). Така че, когато аз му дадох този хороскоп, твърде елементарно изчислен и верен само в оп-

ределени граници, Влад каза с малко насмешлив тон – даже от пръв поглед, без да изчислява, веднага разбра (понеже е много голям майстор на изчислението): "Да - вика – шарен е, ама не е верен..."

Разбира се, за Влад Пашов, както и за всеки един от тези братя, аз бих могъл да разкажа много повече, но сега се ограничавам, имайки предвид обема – не зная колко касети още могат да се отпуснат за това дело, а ако трябва да разказвам всичко, което помня, сигурно стотици няма да стигнат. Все пак се ограничавам.

*Помня един случай, също свързан с Влад Пашов, във връзка с личността, за която най-много ще говоря, а именно Крум Въжаров - Венно (неговото духовно име). Той ми разказваше как са превеждали с Влад Пашов на Витоша Ръдиар - този същия Дейн Ръдиар, който сега тука беше пуснат и го има на пазара в превод на Миша Папуш, добре подвързан. Първо **ние** дадохме на руснаците Ръдиар и ги запознахме с астрологията, и това беше именно преводът на Крум Въжаров, който беше превел Ръдиар заедно с Влад Пашов. Нееднократно ние сме бивали удивени, когато сме виждали на каква висота е способен да работи един истински ученик на Учителя, когато се касае за съвършено владеене на една наука, на едно изкуство, на един занаят, на един чужд език. Става дума за Дейн Ръдиар, за неговия фундаментален труд от 1936 год. "Астрология на личността", който ни възпита да мислим по съвършено нов начин. Независимо от това, и **ние** имаме какво да кажем "отгоре" на Ръдиар, така да се каже, в духа на Учителя и на славянската астрология – и **ние** имаме какво да кажем на Запада. Но за нас Ръдиар беше едно изключително откритие. Крум Въжаров някога е прочел тази книга и беше преценил, че това е най-задълбочената Школа в западната астрология от всички, до които е имал достъп тогава.. Той не седнал да я*

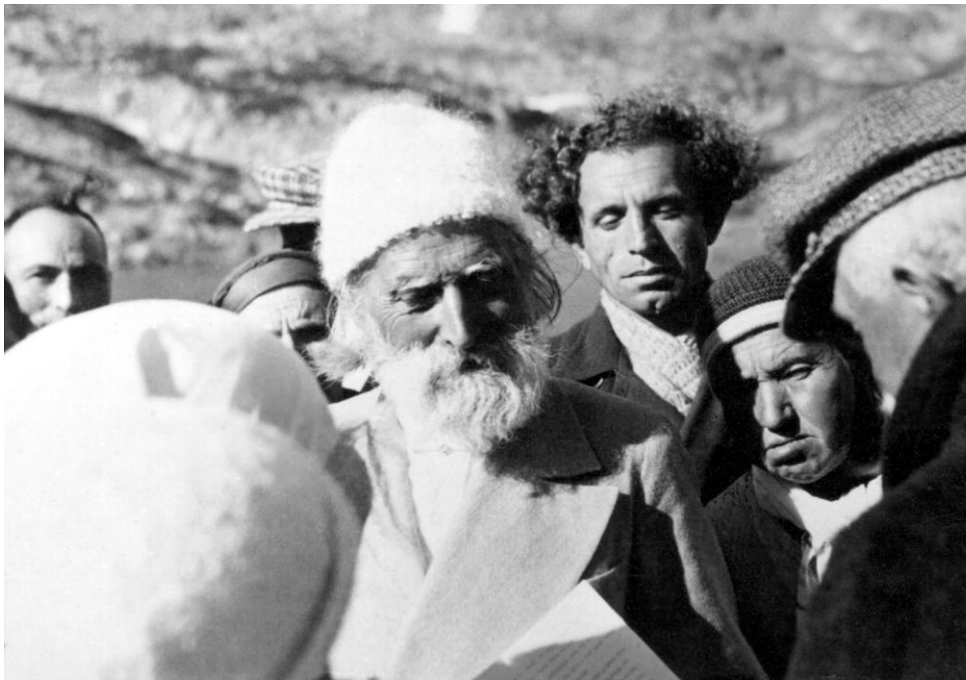
превежда писмено, понеже няма време, но предлага на Влад, който беше и един превъзходен стенограф, да отидат на Витоша и да преведат тази книга. Защото сам Влад му е казвал много пъти: "Хайде, кога ще преведеш най-после този Ръдиар, ти толкова неща ми разказваш за него, дай да го преведеме!" Той му казал : "Добре! Отиваме с тебе на Витоша." Значи, на Витоша те са прекарали не на палатка, а само с по едно платнище. Казва се "Яворови присои" и е едно много магнетично и високо място на Витоша с изглед на изток, където Учителят е водил своите ученици. И на това място, само за една седмица, те превеждат тези 500-600 или 800 стр, не помня колко беше оригиналът, виждал съм го у Весела Несторова. За една седмица! Той му диктува, превеждйки от английски без никакъв речник – и Влад Пашов стенографира. За една седмица кой професионален преводач може да преведе на прима виста такъв обем и такава сложна материя, ако не владее езика перфектно? Наистина, Венно има втора специалност английска филология, учил е и в Гърция, така че владееше езика съвършено и дълго време водеше курсове по английски в тесен кръг. Разбира се, никога не взимаше пари за това. Той учѝ някои приятели и те го усвоиха много по-добре от мене, защото до последния момент ходеха редовно при него и той ги обучаваше. Бяха стигнали до такива върхове на езика, че изучаваха даже академична книга по биохимия! Той учеше една приятелка, която днес е световно известен биохимик и се изказва по симпозиуми в Европа и Америка. Можете да си представите нивото на владеене на езика от един много скромен брат, на който са предлагали да стане професор по английска филология, както на брат Борис са предлагали да стане асистент и после професор по биология. И двамата отказали, защото не са могли да направят идейни и професионални компромиси със съвестта си и си останаха цял живот мозайкаджии.

*Спомням си от Витоша, предимно от Бивака, една друга, много крупна личност в Братството – **Иван Антонов**, който беше един удивителен астролог и кабалист. За него съм говорил, ще говоря и по-нататък. Неговият образ беше като на някакво древно божество – можете да си представите Бетовен, но на няколко степени по-одухотворен... Невероятен образ имаше той, подобен на Зевс (аз така го сравнявах – нещо средно между Бетовен и Зевс...) - едно божество... Един човек безкрайно интересен, който беше извор на познание и мъдрост, и аз имах късмета той да ми предаде основите на часовата астрология. И до ден-днешен се оказва, че системата му работи безупречно. Преподаде ни седморната звезда на магите и начина, по който се изчисляват часовете, как се тълкува всичко това. Но най-важното нещо, което никъде го няма и никъде не сме го срещали, беше в духа на Учителя. Той ми обясни какви са елементите на астрологическата символика - примерно, на знака на Меркурий, знака на Венера, знака на Юпитер, на Уран, на Нептун и пр. Защото кръгчето, кръстът и луната се намират в различно положение едно спрямо друго - какво значи, когато кръгчето е отгоре и когато е отдолу. Той първи, в духа на Учителя, ни обясни, че кръгчето – това е Божествения свят, Луната е духовният свят, а кръстчето – физическият. И в зависимост от тяхното взаимно разположение, може да се разбере защо във Венера, например, Божествения свят "подчинява" физическия; а защо в Сатурн физическият свят "подчинява" духовния. Това зависи именно от разположението на базовите елементи на астрологиеската символика, в духа на учението на Учителя и в духа на България и славянството. Това нещо в никаква еврейска кабала не можеш да го узнаеш на това равнище и в никаква друга окултна и астрологическа символика – на нивото, на което Иван Антонов ни го преподаде.*

Имам един приятел, който беше негов ученик, също от Братството, Тодор се казва, математик. Той още тогава ми казваше: "Аз тази система (значи, часовата астрология, преподадена ни от Ив.Антонов и преосмислена в духа на учението на Учителя) аз съм я въртял от всички страни, за да намеря в нея недостатък, и не съм открил никакъв дефект, действа 100% !"

Разбира се, всеки един от учениците на Учителя и тези, които си мислеха, че са ученици – си имаше своите недостатъци. Много тъжно си спомням за един, на пръв поглед, дребен случай с Иван Антонов от живота на Бивака, в който той ми направи доста тежко впечатление. Едно детенце си беше наляло чай, бяха му налели чаша чай, и Иван Антонов го повика при себе си (това беше още врящ чай, току-що налят от чайника), и с някаква особена жестокост, която не успях да си обясня, той взе, че нарочно бутна с пръст чашата на детето и горещият чай се разля по ръката на му и го опари, то изпусна чашата с се опари и другаде. Наистина, не можах да си обясня тази постъпка откъде дойде. И тогава аз охладнях към него и повече не пожелах да взимам уроци при него. Така че някои хора от братството си имаха свои сенки в характера, идващи от миналото. Защото с всеки един от нас – и никой не прави изключение – са се случвали неща, които са говорили и говорят за тъмни петна от миналото, които носим със себе си и с които се борим и не можем да се преборим и до днес. За всеки един мога да кажа неща, които се носят надути до неузнаваемост клюки и в "братството", и сред противниците му, защото ние сме носители както на добродетели и качества, също така и на някои трудно изкоренима недостатъци. Защото Учителят е казвал неведнъж: "Тука аз съм събрал всички бивши царе, инквизитори, гении, пророци, апостоли, адепти, маги." В Братството в момента, в славянството

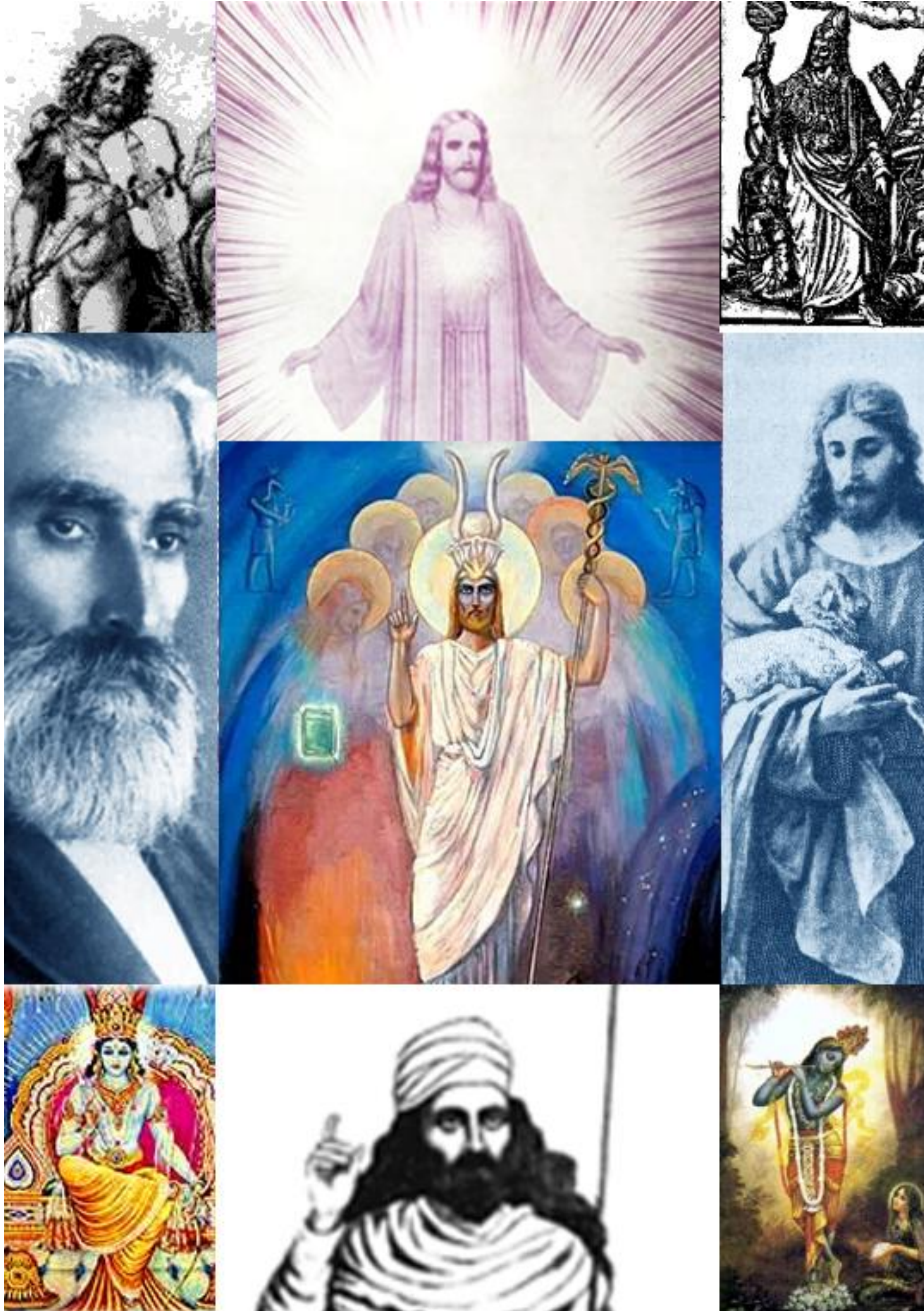
и в България и около Учителя са се събрали почти всички велики учени, велики хора на изкуството; но заедно с това Той е подчинил кармически в едно, като един магнит, около себе си и палачи, и черни маги, и ръководители на тъмни школи, и крале-сатрапи, и "демони", които, под крилото на Учителя, след като вече са се осъзнали и са повярвали в Христа, в Бога, е по-добре да бъдат под Неговия контрол, отколкото отново да вършат своите злини. Тоест, Той е усмирил тези демони, тези отрицателни духове, защото Той е един могъщ Божествен Дух, но това не значи, че те изцяло са се променили. Те проявяват, както и всички ние, някои недостатъци и пороци от миналото. Затова, когато задали въпрос на Учителя: "Учителю, защо Ти не си се обърнал към много по-напредналите и по-етичните хора от света, за да ги привлечеш в Школата като Свои ученици, а си събрал хора от кол и въже?"

В смисъл, събрал е хора, които на пръв поглед са съвсем случайни, даже престъпници и убийци. Това е силно казано, но в Братството е имало всякакви и има всякакви – и ние го наблюдаваме този факт и до ден днешен. Учителят обяснява: Една окултна школа, едно Божествено Учение, едно Божест-

вено Движение като Моето, през всички векове допуска всички, абсолютно всички във външния си кръг, защото вие трябва да имате примери. Защото Моето Учение, Братството тука в момента, е предметно учение. Вие трябва да наблюдавате с очите си всички човешки достойнства и недостатъци, групирани тук пред очите Ми, под Моето ръководство – Аз лично да ви ги показвам и ги трансформирам. Там ще видите и всички диагнози – като започнете от шизофрения и стигнете до най-невинната неврастения – и ще видите, че всеки един от хората в така нареченото "братство" преподава своята теория, цитирайки Учителя с набор от цитати, които "доказват" ***неговата*** *идея и* ***неговите*** *теории – не на Учителя, а на този отделен човек. Така че е много опасно човек да бъде под влиянието на една такава личност, която си прави набори от цитати от беседите, защото беседите са океан. Ти можеш да разглобиш едно цяло на части и частите да ги конструираш, да ги сглобиш по нов начин, при който да няма и помен от оригиналната конструкция,. Така че Учителят е предупреждавал за тази опасност, която произхожда от основния стил и стратегия на едно учение, което е Божествено, а не окултно. Божественото Учение не представлява една структурално подредена наука, в която всичко е натъкмено логически и математически, както е в съвременните светски и окултни науки, както е и в йога, а представлява, бих казал, някакво йонно състояние на информацията, на енергията, на материята. Тук всеки има правото, в зависимост от свободната си воля и еволюция и разбирането си, да създава собствени конструкции, които също може да се окажат Божествени. Малко или повече, всяка една клони към Божественото и се стреми към него, към попълване и разнообразяване на това, което Учителят е говорил толкова много векове в Своите Учения, като се*

започне от Ведите, като се мине през Рамаяна и

Махабхарата, през всичките книги на Библията, през Хермес Трисмегист и Зороастър, като се мине през Евангелието и се стигне до тайните книги на Богомилството; като

се имат предвид и другите известни и неизвестни прояви на Божественото, на Божествения Дух през вековете.

*Кой не си спомня **бай Ради**? Някъде по-нататък разказвам по-подробно за него, тук само казвам две-три приказки и слагам кадри от класическия филм на баща ми от 1944. Всички ние от малки живеехме край него, тичахме около него – един удивително прекрасен старец, който нямаше дисхармонични изменения в лицето и тялото. Ние добре си го спомняме с неговите прости работни дрехи, как той продължаваше да копае градината, да се занимава с чисто практическите дела на Братството, както е правил това и по време на Учителя. Той мъдро ни се усмихваше и постоянно ни черпеше с разни сладкиши. Не можем и досега да забравим това, което е казал Учителят за него, а именно че той е въплътен един от най-великите основатели на българската духовна и писмена култура – всеки българин знае за подвига, който той е извършил по време на поробването на България от турците през 1300 г. – той е*

първият български патриарх, а именно патриарх Евтимий - според думите на Учителя, преродени днес отново на Изгрева. Учителят казва, че в някои свои въплъщения някои духове си почиват и затова днес не искат да се издигат в обществото. Ние винаги разказваме случая, когато Учителят му е казал да не дава да вграждат образа му в камък, но после открихме сведения, че и това е било използвано за добро.

Друга приятелка от братството, вече доста възрастна, която и до ден днешен работи на Черни връх (леля Ганка), също ни е казвала, че според Учителя тя в миналото е била видна личност, но сега ѝ е дадено прераждане, в което да си почива от тези борби, от това напрежение, и затова изпълнява една по-проста длъжност. Така и бай Ради се занимаваше предимно с градината на Братството. Знаят се много случаи във връзка с него и Учителя. Наистина, най-известен е случаят, когато Учителят го е предупредил да не позира за паметник на Патриарх Евтимий. Някакъв скулптор, виждайки бай Ради на Изгрева, изведнъж се хваща за главата и иска именно той да му позира – според неговите представи и представите на българите, той е идеален модел за Патриарх Евтимий. Скулпторът е имал поръчка да направи и е направил паметник на патриарх Евтимий, който и до ден днешен стои на видно място в София.

Постоянно го спрягаме във връзка с този случай, но за чужденците и за опресняване паметта на някои българи не е зле да се съобщи какво кой е Патриарх Евтимий

Св. Патриарх Евтимий е роден около 1320–1330 г., и според някои произхожда от знатния род Цамблаковци. Учи в търновски манастири и приема монашески чин. Привлечен от славата на Теодосий Търновски, около 1350 г. постъпва в Килифаревския манастир. Теодосий го определя за свой пръв помощник, и през 1363 г. двамата заминават заедно за Цариград, където скоро след това Теодосий умира.

Св. Евтимий последователно постъпва в манастира Студион и лаврата на Свети Атанасий Атонски на Атон. Византийският император Йоан V Палеолог го изпраща на заточе-

ние на остров Лемнос, а след освобождаването си се връща в българския Зографски манастир в Атон.

Към 1371 г. Св. Евтимий се връща в България и основава манастира "Света Троица" край Търново. Там поставя основите на Търновската книжовна школа. Той установява правила за правопис и поправил чрез сравнение с гръцки текстове изопачените български църковни книги. Тези коригирани текстове се превръщат в образци за православните църкви в България, Сърбия, Румъния и Русия, използващи църковнославянски език.

През 1375 г., след смъртта на българския патриарх Йоаникий II, Св. Евтимий е избран за негов наследник. Привърженик на исихазма, той се бори с упадъка на нравите. Евтимий получава известност в целия православен свят и мнозина митрополити и игумени се обръщат към него за тълкования на богословски и църковни въпроси.

Известни са 15 съчинения на патриарх Евтимий - литургични книги, похвални слова, жития и послания. Навярно много от трудовете му са били унищожени или все още не са открити. Негови последователи в книжовното дело са Киприан, Григорий Цамблак, Йоасаф Бдински и Константин Костенечки.

През пролетта на 1393 г. султан Баязид I стоварва огромна войска пред Търново и го подлага на продължителна обсада. Григорий Цамблак разказва в "Похвално слово за Евтимий": "Варварският цар ненадейно нападна града не от една или две страни, като го обгради целия отвсякъде с човешки тълпи." Иван Шишман не е в града и патриарх Евтимий ръководи защитата му. Смята се, че градът е издържал тримесечна обсада. На 17 юли 1393 г. турците превземат столицата с щурм.

Видинският митрополит Йоасаф Бдински, съвременник на това събитие, дава следната характеристика за него: "Стана велико агарянско нашествие и се извърши пълно разорение на този град с околностите му". Според Григорий Цамблак, църквите са превърнати в джамии, а свещениците са изгонени и заместени с "учители на безсрамието". 110 видни търновски граждани и боляри са убити, но патриарх Евтимий е помилван и изпратен на заточение в областта Македония (днешна Тракия), вероятно в Бачковския манастир. Предполага се, че е починал там през 1402-1404 г. От това време Търновската патриаршия престава да съществува, българската църква губи независимостта си и е подчинена от Константинополската патриаршия.

Патриарх Евтимий е канонизиран за светец и паметта му се почита в един и същи ден с паметта на свети Евтимий Велики - 20 януари.

Евтимий Търновски ръководи Търновската книжовна школа, основана от него или патриарх Теодосий Търновски. Евтимий извършва правописна и езикова реформа на българския език. Поради голямото културно влияние на България върху славяно-православния свят, Евтимиевата реформа се отразява на писмеността в Сърбия, Влахия, Молдова и руските княжества. Значението на Евтимий Търновски за възхода на българската книжовност от втората половина на 14 век е неоценимо.

Значи, скулпторът Марко Марков е успял направи паметника, през 1939 г., макар и само по една снимка на бай Ради. Известна е спирката "Патриарх Евтимий" по линията на трамваи №2, 12, 14, и 19 до кино "Дружба" – днес й викаме спирка "По́па". Когато този скулптор е искал бай Ради да му позира, за да може да направи по неговия образ паметник на патр. Евтимий, Учителят го предупредил: "Не позволявай да вградят образа ти в камък." Това е един много важен момент, който трябва да се има предвид от духовните хора, защото въпреки великото изкуство – скулптурата, – съществуват някои магически закони, които водят до опасни последствия. Може би това не важи във всички случаи, защото инак се поставя под въпрос въобще портретната скулптура, графика, живопис и пр., а такова нещо Учителят не може да има предвид – по някои магически съображения, изцяло да се ликвидират тези фундаментални изкуства. Просто в случая е имал предвид нещо по-особено – може би това е само частен случай. Може да се предположи, че паметник в попски дрехи би го върнал в еволюцията. Но и за Себе си Учителят е подчертал, че ако Му направят паметник, ще го разруши. Както казах, според спомените на други хора, в един момент Учителят е разрешил на бай Ради да позира за тази скулптура.

Много добре си спомням и сестра Олга ***Славчева****, която е авторката на класическия текст на Паневритмията. Въпреки некрасивите думи, които някои хора влагат в устата й, които уж била казала за Михаил Иванов, ние се учим да се спираме само на положителното. Нека не оставате с впечатление, че защитавам безрезервно хора като Михаил Иванов и сателитите му - не можем да си затваряме очите за уроците, които ни дават тия сложни личности със своите грешки. Щом Учителят е накарал Олга да ги осмее със специално стихотворение за тях и да го прочете пред всички, значи не е цепел басма никому. Но тя бе достатъчно интелигентна, за да не може да си измисли версията, че Михаил й бил направил магия с една пчела, та да не напише това стихотворение... В нейния случай с разболяването след това не бива да се говори веднага, че той й бил отмъстил с черна магия. Да не се спирам сега на още по-грозни думи, вложени от някого в устата й. Важна е светлата й поезия: трогателните стихове за подвига на Учителката, които явно са автобиографични; дълбокото й разбиране, че Духът е като скулптор, който дълго и болезнено трябва да отделя от нас ненужното, докато станем завършени и прекрасни. Пълната липса на метафори в повечето "братски" поетеси не пречи да виждаме чистите им, възторжени души. Колко добре ги разбираме обаче, когато цветята в душевната им градина ухаят от мъка и скръб поради незадоволените им копнежи и блянове! Точно така се изразява Олга Славчева в едно от своите стихотворения.*

Още една много важна поука от Олга: когато ще идва гост от Слънцето, не пускай никого в дома си и в душата си! За да станеш Асинета и Хелмира и да дойде Асавита, трябва да вървиш по линия на Послушанието, Предопределението. В астрологията това са примарните дирекции - първичните направления от Бога. В случая транзитите са случайните хора, които минават транзитно през живота ни, за да ни оберат или да ни използват. Прогресиите в случая - свободната ни воля - също трябва да мине на втори план и да помълчи, за да дойде "Асавита" - определеното от Бога.

Хубаво е, че има сестри, които не забравят откъде е дошъл класическият текст на паневритмията, получен от Олга Славчева. Съществото Асавита от Слънцето няма да продиктува случаен текст. Не е хубаво обаче, когато цитират само едни думи от предговора и даже посочват страница, а други думи, казани от Учителя съвсем малко по-нататък в същия предговор, ги премълчават: че в бъдеще ще бъде даден нов текст на паневритмията ***("Текстът на песните, който прилагаме в настоящото издание, е най-елементарният и най-леснодостъпният образец. Тия движения имат и по-дълбок словесен израз, който ще се даде в бъдеще." (Учителят, "Основи на паневритмията", 1941 г., с.27).*** *И да са били в Младежкия клас, те не са запомнили стотиците упражнения там за свободно транспониране на текстове и мелодии и съчиняване на нови от всеки, който пожелае -* ***основен*** *метод на Учителя и на Божественото Училище. Трябва да се явят интелигентни души и съвсем истински ученици като един мъдър и благ светец от гр.Любимец, за да изкажат* ***божествена, диалектическа*** *оценка: и* ***едното*** *бяло е хубаво, и* ***другото*** *бяло е хубаво - именно поради различията. Когато измерваме челото на догматика, който фиксира едно явление като "единствено" и "незаместимо", добре е да го сравняваме и с челата*

на хората, които плуват нощем свободно из вселените и не са отхвърлени от присъствие нощем в Школата, въпреки че си позволяват творчески "волности".

*Много съм общувал и сме общували и със сестра **Ганка,** за която споменах, че е била известен човек в миналото и в момента си почива с една работа на 2000 м. височина на чист въздух. Един ден, на Черния връх на Витоша, където тя работеше, се ентусиазирах да и нацепя дърва от едни големи дънери, но й счупих брадвата... После купих нова и й я занесох. Тя беше първа помощничка на бай Ради - ето как се събират миналите величия за народна работа под прикритие, когато имат прераждания за почивка. Не почивка от физически труд, а от интриги и известност. От филма с бай Ради и спомените ни за Ганка от Изгрева излизат два интересни факта: поляната е виждала коса, а ягодите от братската градина са били продавани, и то на хората от братството. И двамата са въплътени ангели, но са се примирили с тези два метода на старото човечество.*

Спомням си и нейната приятелка, с която тя живееше на Изгрева - сестра Ружа, която беше изтъкната есперантистка и си кореспондираше с цял свят и пишеше художествени произведения на есперанто. По нататък ще разкажа за случай с един японец от Оомото, също есперантист, когото трябваше да заведа служебно на вегетариански ресторант, в качеството си на председател на студентското есперантско дружество "Вела Пеева". Но от "служебно" минахме на общуване по същество, понеже се оказа, че той търси контакт с Братството и потвърди думите на големия посветен Онисабуро Дегучи, че е бил ученик на Учителя в България.

*Спомням си и един от първите приятели на баща ми **Галилей** Величков – бате Гале, както ние го наричахме. Никога не мога да забравя разговорите с него, неговото веселие, не-*

говото остроумие. Неговият образ присъства в един филм, когато той, заедно с баща ми и вуйчо ми Славчо, са били на Рила. Имахме го доскоро, но иззеха лентите ни при обиските от страна на ДС. Тогава нямаше как да знам, че водещият претърсванвто ще пази в мазето си куфарчето на баща ми с филмите, между които и този с погребението през 1944, и след 25 години ще ми го върне.

Един от най-любимите ми приятели, който почина през 1993 или 94г., това е ***Кирил Михайлов*** *или* ***Кирчо Лъвчето****. За всички тези хора от Братството засега казвам само по няколко думи, за да мога после да се спра обстойно на тези трима или четирима души, които изиграха най-голяма роля в моя и в нашия живот – на нас, младите хора на Изгрева. Това са Крум Въжаров, Борис Николов и Петър Филипов. Естествено, и Весела Несторова.*

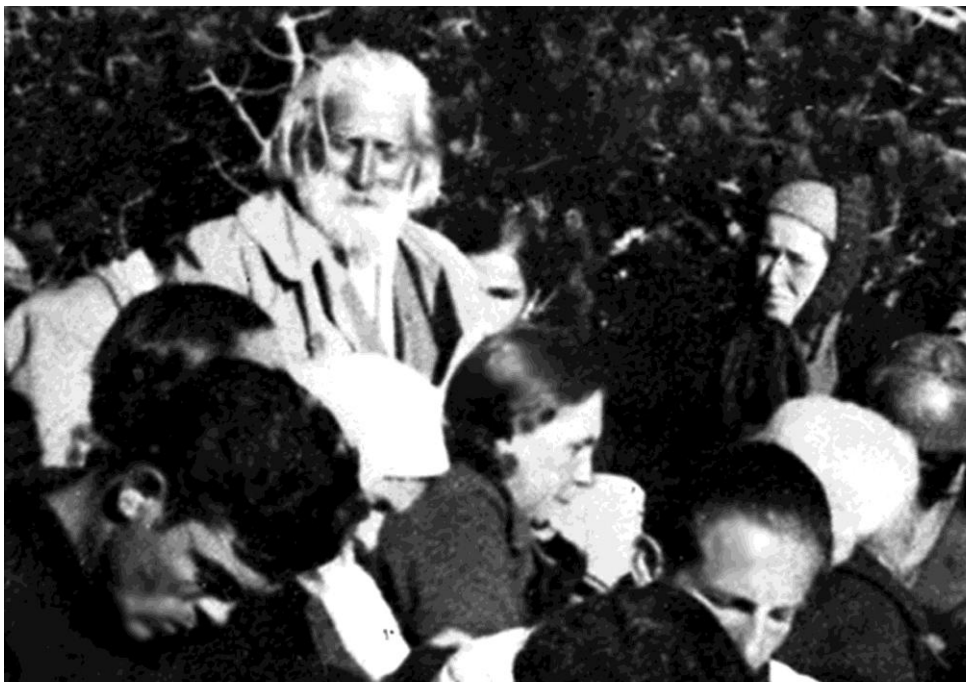

Кирчо Лъвчето (най-вдясно на снимката) е сърдечно близък приятел на нашия дом, на нашето семейство, и най-вече на баща ми. Той много обичаше баща ми. Те и двамата са минали през протестантската черква, и под въздействието на

пастор Методи Марков са попаднали при Учителя. Той е един жив пример за това, каква е мощта на Учителя да спасява и видоизменя хората не само вътрешно, но и външно. Той е имал епилепсия, защото се е родил в семейство на алкохолик. Имал е тежки припадъци. В моменти на силно разгневяване и при стресови ситуации, които той преживяваше и досега, се появяваха признаците на възможен епилептичен припадък, но не се стигаше до това - след срещата му с Учителя, при-падъците изчезват. Един ден, когато баща му се бил върнал отново пиян и започнал да бие майка му и другите деца (Кирчо вече е бил голям), той излязъл, намерил отнякъде един нож и тръгнал да убива баща си. Всичко това той ми го е разправял лично в подробности. Вече не можейки да издържа на тази драма, тази трагедия, той тръгнал да убива баща си, но по пътя добрият му ангел го накарал да влезе в протестантс-ката черква на ул. "Солунска". Точно тогава е проповядвал един уникален, изключителен пастор, който никога не може да бъде забравен от българите и от протестантите - пастор Мишков. Кирчо влязъл вътре и се заслушал като омаян. В мо-мента, в който Мишков много вдъхновено говорел за любов-та и прошката, Кирил отишъл и застанал отпред пред всич-ки, извадил този нож и го хвърлил на земята, казвайки: "Знае-те ли защо аз бях тръгнал с този нож? Бях тръгнал да убивам баща си, който е един безнадежден алкохолик! Той тормози майка ми и цялото семейство вече толкова години. Аз стра-дам от епилепсия, и когато гневът ме обхване, аз също не зная какво правя. А сега съм толкова щастлив, че попаднах при вас, защото това ме спаси от един ужасен грях и спаси един живот, а може би и не само един". Това е била една чис-тосърдечна изповед, едно спасително покаяние, и той започва да посещава протестантската черква и става ревностен евангелист. Там се запознава с баща ми и с други приятели

около пастор Методи Марков, който също лично познавах, и неговата жена, леля Гинка. Много мил и благороден жест от нейна страна беше подаръкът, който тя ми направи след смъртта на мъжа си. Тя ми подари личните томове на М. Марков със съчинения на Сведенборг на английски, за което съм й безкрайно благодарен. Това ми е останало от богатството на пастор Марков, неговият дух сякаш присъства именно в тези томове на Сведенборг – специално в основното му съчинение "Небето и адът и техните чудеса", както и една биография на Сведенборг от Троубридж - и др.

Така че, когато Кирчо Лъвчето попада на Изгрева заедно с моя баща Жорж Кьосев и с Димитър Кочев, те са били в-вече неразделни приятели – първи приятели от евангелската черква. Попадайки при Учителя, за няколко години главата на Кирчо Лъвчето, която е била много голяма (бил е макроцефал, т.е. с огромна глава), под влиянието на Учителя се оформя правилно. На снимката той е долу вляво. Изчезва епилепсията му, почти изчезва неговата гневливост и той става един от най-добрите ученици на Учителя.

Той почти единствен ни показа как окултният ученик работи академично. Кирчо състави множество томове с индекси на Словото по теми, т.е. предметен показалец на Словото, някои от които ми беше подарил, но при обиските взеха и моите, може би са взели и неговите, дано някъде да се съхраняват копия. Също има и негови окултни съчинения в духа на Учителя, които се разпространяват и превеждат на запад.

Много бих могъл да разказвам и за други хора, които са също незабравими и прекрасни - всички те имаха своите достойнства и недостатъци, като всеки един от нас. Много пъти, както казах, съм слушал беседите, които брат Симеон четеше; той свиреше и на цигулка. Всичко това е отразено във фотографии и на кинофилми.

Мога да разкажа и за гостуванията ми и при един удивителен брат, ***Цочо Диков Ракитски*** *(1883-1968). Беше добър приятел на баща ми от Изгрева. Разказваше ни за случая с* ***проф.Стефан Консулов****, при когото е работил като лаборант. Консулов е бил един от най-големите специалисти по морска биология и основател на аквариума във Варна. Бил написал книга против Учителя и му се обездвижила дясната ръка. Цочо му казва каква е причината, Консулов изтегля непродадената си книга и унищожава и втора на тази тема, която е бил под-готвил. Ръката му се оправя. Започва да чете беседите на Учителя. Той е бил състудент и на Боян Боев, който ни разправяше как един ден Учителят казал за Консулов:* ***"Рекох, той е един духовен човек"*** *- въпреки цялата му борба против мистицизма и Учителя до този момент. И наистина, Консулов се променя, започва да слуша вътрешния си глас и затова по*

*време на войната спасява войниците си от смърт, а после му е послушен и по други поводи. Не намерих снимка на Цочо Ракитски, но сложих по-горе фотография на проф.**Стефан Консулов** (1855-1954). Жена му Руска е съвсем "случайно" сгазена от съветски военен камион, след като той критикува Съветския Съюз... Той е жив пример за душите, които се осъзнават и тръгват в светлия път на виделината. Бил е в затвора след 9 септември заедно с **професор Михаил Арнаудов**, нашия литературоведски корифей, когото също познавах.*

*Арнаудов живя точно 100 години - до 1978 г.. Помня как идваше редовно във вегетарианския ресторант, и всеки път ме гледаше по особен начин, разговаряхме се телепатично, разбрах, че е ясновидец като Радой Ралин. Не си го внушавам, има начини ясновидството и вътрешният диалог между душите от Ятото да се констатират не само във филмите на акаша, но и по технически средства. В Агарта има специални визуални устройства, пред които е поставян и Хрушчов, за да се увери в безсмъртието на човешката душа - и това не се случва само с него. Позволявам си да сложа тук и фотография на **акад. проф. Михаил Арнаудов**, който, смея да твърдя, в края на живота си също се върна в Ятото на Учителя, както стана това с Ванга, с Николай Райнов и даже със сина му Богомил. За последния бе работено по специален начин. Дано наследниците му изкарат най-после от сандъка на тавана уникалния му многотомен роман за прераждането на едни ге-*

рои през вековете и го публикуват. Поне пари ще вземат от тая поредица... От него бе отпечатан само първият том "Кръвожадни", докато героите са още първобитни хора.

Дали си измислям за Михаил Арнаудов? - Това могат да кажат само хора, които не го познаваха. Я му вижте съвършеното ухо! Погледнете поне само:

http://www.youtube.com/watch?v=-Nv8lqwjnuGg

Как започва той видеоинтервюто? - ***"Съдено е предварително колко ще живееш и какво ще правиш. И има една колосално скрита от нас... Аз, като проследя пътя си, намирам, че няма нищо случайно. Всичко е закономерно, по силата на известни обстоятелства".***

Въпреки че беше един колос на литературната ни наука, на нас ни беше доста яд за унищожителната му книга против "Веда Словена", за която по-късно излязоха изследвания в нейна защита. Все пак, с това изключение и още много малко подобни, той си остава представител на Бялата ложа в културата ни - сам казва, че предпочита да утвърждава, а не да развенчава. Бил е следен и арестуван неведнъж и от предишния режим, но никога не е предал никого. Спасил е много хора. Неговите стотици книги и хиляди статии си остават в златния фонд на българската и световната култура. Наричат го "динозавърът на българската фолклористика", има чудовищна работоспособност. Още 16-годишен пише в училище фолклорно изследване, което Шишманов веднага публикува като уникално. Лягал си е и е ставал рано без никакви изключения - още един белег от кои е. Може да реабилитират колкото си искат Трайчо Костов, но той е поискал смъртни присъди за редица достойни българи и доживотна за Михаил Арнаудов, тогава министър на народното просвещение и професор по сравнително литературознание в университета. В чест на любимия ни писател Младен Исаев можем да си при-

помним, че той е предложил Михаил Арнаудов и още стотици набедени писатели и други българи за освобождаване от затвора. За шубелията Петър Динеков има още едно доказателство че е такъв, понеже се е отвръщал от Михаил Арнаудов и се си е пазел кожичката да не разговаря с него, когато един академик още от 1924 година бива реабилитиран през 1957 и комунистите го назначават за... младши научен сътрудник, подчинен на своите бивши студенти... ***"Какво ще постигнеш със завист -*** *казва Михаил Арнаудов, -* ***това е едно много низше човешко его. Някои хора изпитват радост да клеветят и позорят. Очевидно, озлобени до дън душа, те не могат другояче да реагират на живота, освен с тази омраза в своето презрение".*** *(Все едно че в нашето "братство" днес е по различно?...) Идваше и в Университета и Съюза на писателите, виждахме го постоянно и в Народната библиотека - до последните му дни. В библиотеката редовно виждахме до 1969 г. и Кимон Георгиев.*

Не ми е неудобно да разправям за случаите, когато една душа разпознава Божественото в друга, тъй като Божественото не е наше. Така, може би, някъде в тия спомени разказвам и за други ясновидци тук и в чужбина, които виждаха особени неща в аурата на някои млади хора и им го казваха - че лети гълъб над тях, че имат бяла звезда над главата, целуваха ръцете им, разпознаваха прераждданията им, виждаха Словото, което тече през тях - и т.н.

Говорим за целуване на ръка?... Ето още един случай, пак с проф. Консулов, когато е в болницата и вече си отива от този свят. Това ни го разправяше сам чичо Георги Томалевски. Стефан Консулов му казал просълзен: ***"Дай ми да ти целуна ръката - все едно, че целувам ръката на Учителя!".***

То е страхотно интересно да се проследява животът на достойните българи с душа, някои от които познавахме

лично. За Консулов бях чувал и от чичо ми Дино, инж.Нойков и инж.Димитър Кочов, които от време на време си правеха химически кооперации за разни производства и са си сътрудничели и с него. Бидейки в немилост пред комунистите, Стефан Консулов вече не можеше да бъде в голямата наука, но е имал щастието да бъде освободен от затвора по настояване на големия съветски учен Державин. Почва да прави разни химически изобретения, които спестяват много пари на България - ученият си е учен. Който не знае, той създаде и пастата за зъби "Поморин" - ако не друго, намажете си с нея стресницата, която почва да ви излиза на устните - и тя ще ви мине... После, като човек с ум в главата, започва да лекува хората от рак чрез суровоядство и има големи успехи. Професор Консулов приема Словото на Учителя като топъл хляб за своята вече изстрадала душа, разбира го в дълбочините му. Даже, когато е бил в ИСУЛ със собствен кабинет за лечение на рака, един ден го питали: "Професоре, какво е вашето мнение за Бялото братство?" Той казва: ***"Това е единственото Братство в света, което ще го спаси от всичките му страдания! Това е едно велико Братство, чийто живот протича в духа на най-висшите нравствени принципи".***

Но да се върна към брат Цочо, когото посещавахме в мизерната му стаичка на Изгрева и майка ми го обгрижваше. Тя лично му носеше вестници, за да ги слага под дрехите си, да не му е студено. Като са го арестували и него от време на време като "дъновист", са мислили, че пренася позиви... С нищожните си средства, той бе подвързал с дебели корици много екземпляри и подари и на баща ми едно свое фундаментално съчинение, което доскоро го виждах вкъщи, но сега не знам къде е, може би и то отиде при обиските, но може някой го съхранява някъде. Като голям астролог и астроном, макар че не зная дали той е работил официално това и какво е неговото

образование, той беше извел една теория за причините за обратното въртене на Венера и на Нептун и за "търкалянето" на Уран като колело по еклиптиката. Не знам, може да е открил велосипеда или Америка... Той описваше не само дескриптивно, а и с математико-физически апарат възможните причини тия планети да се въртят обратно на другите. Разбира се, аз не съм компетентен да оценявам дали това е негов оригинален принос или е отдавна известно в небесната механика на Слънчевата система, но той твърдеше, че тази негова теория е оригинална, че я е предлагал нееднократно на астрономите и че те не го разбирали. Този брат, подобно на следващия, за когото искам да говоря, умря в крайна мизерия.

Мога с тъга и болка да кажа, че тези изключителни личности умряха почти от глад – те, които цял живот са били около Учителя и даваха всичко от себе си 100%! Имам предвид и ***Петър Манев****, също виден астролог, който, заедно с Жорж Радев, Крум Въжаров, Методи Константинов, Иван Антонов и Влад Пашов е един от най-големите астролози на Братството. Тук сега в България има и други, по-млади; но аз лично съм общувал с "класиците" (с изключение на Георги Радев, който е починал по-рано). С Петър Манев съм общувал много. Той беше един извънредно тих и скромен човек. Аз никога не съм виждал в живота си по-скромен човек нито извън братството, нито в братството. Той беше един много мълчалив човек, извънредно съсредоточен, изключително концентриран. Неговата квартира беше най-бедната квартира, която съм виждал. Този човек, не е изключено, също да е умрял от глад, защото в българското "братство" такива неща стават. Спомням си как майка ми редовно отиваше да разтребва неговата стая и да се грижи за него, когато беше болен. Петър Манев е известен с изключително интересните си*

статии, които е публикувал дълги години в братското списание "Житно зърно", в духа на астрологията, кабалата и пр. Той е математик по образование. Един от неговите най-големи приноси е преработването на астрологическата теория на средновековния астролог, автора на 26-те тома "Астрология Галика" Морен дьо Вилфранж. Неговата система за изчисляване коефициента на полезно действие на всяка планета беше основно преработена от Петър Манев и – тъй като на нас ни я е преподавал Крум Въжаров – тя дойде до нас; и сега ние това, което можем да направим, са сравнително малки уточнения. Така съвършено той бе "пипнал", както се казва, тази теория и бе я довел до завидно съвършенство. Нещо друго, много важно. Той ни научи не само да изчисляваме хороскопи и да правим писмени и устни прогнози, но да се явяваме в живота на човека малко преди да му сработи някой негативен аспект. Именно по този начин, макар и в случая без сверка с ефемеридите, бях написал едно писмо на приятелка в Москва, която го е получила на вратата си от раздавача миг преди да изпие отровата - и я хвърля през прозореца. Но случаите не са един и два. Та ето какво разправят за Петър Манев:

"Петър Манев беше астролог. Като задача, той имаше да вземе рождените дати на всички младежи от Окултния Клас и на всеки един от нас да направи хороскоп. Следеше хороскопите на всички, и когато имаше някой неблагоприятен аспект, той се приближаваше, подаваше едно листче, където бе отбелязана датата, какъв е аспектът и от какво трябва да се пазим. Това беше жива астрология и жива лаборатория. Имаше възможност да проследява аспектите ни и да ни наблюдава лично. Когато в моя хороскоп има някой зловещ аспект, ще дойде при мен, ще ми подаде листчето и ще каже няколко думи във връзка с аспекта. И най-интересното е, че той беше изключително точен. Пример: един път на езерата, с един дълъг нож

режа една дъска, за да направя от нея една дълга лъжица за бъркане в казаните за храна, да не загаря храната в казана. Изведнъж ножът ми изхвръква от дланите ми и се заби в ръката ми. С едната ръка аз държа раната, от която тече кръв, а той ми тика листчето пред очите, на което е написано, че днес, в еди колко си часа и еди коя си минута, имам някаква квадратура и че днес има опасност да се порежа. Изважда си джобния часовник и ми го показва. Аспектът бе точен до пет минути! Аз гледам и не вярвам на очите си. "Абе, Петре, защо не ми каза една минута преди да се порежа?" Той мълчи. Но беше много кротък и бяха първи приятели с Георги Радев. Той се обръща и ми показва една сестра, която точно в този момент го била заприказвала и затова го е отклонила с пет минути. Ако тази сестра не беше го спряла, той щеше да ми даде листчето и да ме предпази. Значи, "вината" беше в сестрата... А за да довърша разказа си, ще кажа, че предния ден тази сестра беше дошла уж да ми помогне нещо, а ми направи беля. Аз й се скарах и тя заплака. А сега тя ми го "върна": аз не плачех, но сълзи ми се наляха в очите като видях листчето с написаната квадратура и точния час на моето премеждие.

Какви хора имаше около нас! От всеки можеше да се учиш и от всеки можеше да провериш как действат окултните закони безпогрешно в Школата на Учителя. Петър Манев публикува много свои разработки за предсказанията и системата на Нострадамус в списание "Житно зърно", както и за астрологията."

Като един много красив спомен – след толкова много години – изплува пред мене и образът на любимата и мила сестра ***Катя Гривá****, сестрата на известния български композитор* ***Димитър Гривá****, който бе един от най-интелигентните и културни апостоли на учението в България и в чужбина, със световна известност. Той почина наскоро. С него също съм общувал и мога да разкажа интересни неща. Същественото за Катя Гривá е, че тя ни преподаваше паневритмията тъй,*

както я е учил лично Учителят. Ние сме играли след нея съвсем подробно всяко упражнение, детайл по детайл, учили сме всяко движение, което тя ни е обяснила в тънкости. Така тя ни преподаде паневритмията точно както Учителят ѝ я е показал.

Че е завършила пеене в Рим и е пяла в Санта Чечилия и в "Аида", знаехме всички. Че всички братя на Изгрева са били влюбени в нея - също... Че се е влюбила в Ангел Янушев - също. Въпреки любовните романи на Ангел и Асен Арнаудов дори с ученички, Учителят се е отнасял с тях с много голямо уважение и внимание, направо с нежност. Всъщност, именно на тях двамата сега дължим нотирането на паневритмията. Учителят е създал песента "Бурята" специално заради нея, отразявайки и сублимирайки мъката ѝ, че Ангел в последния момент се е отказал от женитбата и се е оженил за Дора. В много подобни случаи разярените сестри са очаквали от Учителя да се скара на "виновните", но Той или си е замълчавал, или даже ги е оправдавал. Заради Катя, Учителят е създал и песента "Да имаш вяра". Може и до днес да критикуват "слънчогледи-

те" - сестрите, които са досаждали на Учителя и са го обсаждали постоянно, но това е много по-добро от случаите, когато някой става фен на човек от по-ниска еволюция. При един такъв случай, Дядо Благо замалко е щял да удуши Катя Грива - Учителят едва я е спасил в последния момент.Това е известният наш детски писател ***Стоян Русев*** *(1864-1938), Дядо Благо му е псевдоним. Държали сме изпити за него по детска литература в университета. Учителят го е обичал много. Дядо Благо е бил най-близък с Иван Антонов. Негов е текстът на "Братство-единство" и "Росна капка"., също на "Любовта е извор". Когато се простудява и си отива, Учителят изнася две беседи специално за него и казва, че това са двете Му свещи за Дядо Благо. Ето какво още разказва Мария Тодорова за него:*

*"**Аз обичах дядо Благо!" - Учителят го каза! Аз не съм чула за никого Учителят да каже "Обичам еди кого си". Казвам ви, аз се радвам, че чух да видя обич на Учителя към някого лично**. (И Христос е имал любим ученик...). **Учителят веднъж каза: "Ако иска някой да отиде на някоя планета, никой да няма, сам да бъде, има ли такъв желаещ?" Дядо Благо каза: "Да, аз искам!" Мен ми направи силно впечатление, че никой не каза "Искам да отида сам на една планета!..." Да ти кажа, това е човек с дух! Това е човек който не се страхува."***

Мария Тодорова не е знаела къде е роден Стоян Русев, но аз си бях взел изпита по детска литература с отличен и знаех, че е от Странджа. Затова, когато живеех в там, оти-

дох специално в с.Заберново, за да му се поклоня. Негови паметници има и в селото, и в Малко Търново. Е, там са сбъркали рождената му година, не са знаели, че е "набор" на Учителя... Навсякъде бъркат рождената му година...

Ето малко гатанки от Дядо Благо:

Свещи горят по полето,
на открито под небето;
вятър духа, не гаси ги,
слънце грее, не топи ги.

Що е то? (Минзухари)

Четирима знайни братя;
където да ги пратя,
един без друг не ходят,
на чифтове се водят,
все тичат, врява вдигат,
а все не се настигат.

Що е то? (Колелетата)

Две сестрици,
сиви врани,
с гвоздей
приковани,
все се кълват
и се борят,
сякаш лошо
ще си сторят,
ала пак си
в мир живеят,
по поръка
сладко пеят.

Що е то? (Ножицата)

Да е лед,
не е лед,
да е мед,
не е мед,
а се топи като лед
и е сладко
като мед.

Що е то? (Сладолед)

Без сладило подсладява,

без горчило огорчава,
плач на радост преобръща,
като тръгне, се не връща.

Що е то? (думата)

Ето за Дядо Благо:

Дядо Благо
от Уикипедия, свободната енциклопедия
Стоян Русев (Дядо Благо)
български детски писател
Роден: 2 февруари 1864
в с.Заберново
Починал: 16 януари 1938 г.
в София, България

Стоян Стойков Русев, известен с псевдонима си Дядо Благо, е български учител и писател. Той е един от съоснователите на Съюза на българските писатели и има голям принос за формирането на традициите на българската детска литература.

Роден е в малкотърновското село Заберново в многолюдно семейство, най-малкото от общо деветнадесет деца (18 братя и 1 сестра).

Завършва втори прогимназиален клас в Бургас, а гимназия - в Сливен. След това в продължение на 53 години работи като учител: първо в бургаските села Горица и Росен, а след 1889 година - в София. Наред с това се занимава със събирането на народни мъдрости и приказки, пословици, гатанки, басни, както и с описанието на народни обичаи като коледуване и сурвакане. Сам той е автор на много приказки, стихове, поговорки и скоропоговорки, възприемани като народни умотворения.

През 1889 година в Бургас е публикувана първата стихосбирка на Русев, "Звезда", която съдържа лирически и епически стихотворения за възрастни. Това е единственият сборник с негови творби за възрастни, останалата част от творчеството му е посветена на децата. Стихосбирката е дело на печатаря Иван Кираджиев и е първата художествена творба, отпечатана в Бургас.

През същата година Стоян Русев се мести в София, където продължава да работи като учител в училищата "Братя Миладинови" (1989-1900) и "Кирил и Методий" (1900-1928) и до края на живота си сътрудничи на детски периодични издания. През 1896 година, за първи път на български език, превежда и публикува приказките на Братя Грим. Работи като редактор за списание "Градинка" (1894-1897), списание "Росна китка" (1905-1907), вестник "Славейче" (1906-1910), вестник "Бисер" (1931).

Издава сборника "Гатанки" през 1926 година, под съставителството на Дора Габе и с илюстрации на Вадим Лазаркевич. През 1930 година е публикуван и сборникът му "Кръгосветче",

съдържащ приказки, гатанки, стихове, поговорки и басни. Година по-късно Русев отпечатва замисленото като периодично издание "Росна капка". През 1933 г., като притурка на вестник "Земеделско знаме", е издадено неговото вестниче "Земеделче".

Стоян Русев използва различни псевдоними като Дядо Рою, Нанин, Рою, но най-често се подписва с псевдонима Дядо Благо, с който остава известен. За първи път този псевдоним използва през 1906 г. във вестник "Славейче"

Умира на 16 януари 1938 г. в София.

1864 - 1938

Градинката на
Дядо Благо

Аз съм градинка,
но не за цвете -
наука, мъдрост
в мен ще берете.

ОЩЕ ЛЮБИМИ ХОРА ОТ ИЗГРЕВА

*Една друга сестра, Ярмила **Менцлова** - съпругата на Крум Въжаров – също е изучавала паневритмията под пряко-то ръководство на Учителя. Значи, в тази личност - Крум Въ-жаров, Венно - са се съчетали тези два потока, т.е. той беше*

усвоил прекрасно паневритмията и ни я преподаде точно тъй, както на него я е предала сестра Ярмила, която почина в Париж. Спомням си с възхищение за сестра Ярмила, преди още да замине за Париж. Там тя направи школа за мистични танци, с център паневритмията. За съжаление, тя бе убита в главата с един тежък предмет. Някъде в тия спомени съм включил подробности за това.

Сестра Ярмила беше едно удивително одухотворено създание. Бате Крум ми е разказвал как те са се срещнали. Аз бях редовен гост у тях, когато живееха на Изгрева. Те са били съученици. Името "Ярмила" не е българско, тя е чехкиня по произход. Не зная дали по-късно е дошла в България или е израсла в страната ни с родителите си. Един ден той я завел на Изгрева, с намерение да я запознае с Учителя и Учението. Още първата сутрин, когато било още рано и не са се били събрали хората за паневритмия и оркестърът е репетирал музиката, той отишъл с нея на поляната. И тя започнала да играе упражненията на паневритмията точно такива, каквито са! Тогава на поляната се появил ненадейно Учителят, видял я как играе упражненията, без никога да ги е виждала, и обърнал внимание на всички: "Ето, виждате колко дълбока вътрешна връзка има между музиката на паневритмията и движенията." И тогава добавил: "Сестра Ярмила ще оправи паневритмията един ден, ще ви покаже как тя се играе точно и истински, когато аз си отида."

В техните взаимоотношения (това са лични неща), аз наблюдавах и някои противоречия. Един такъв много малък факт, например: тя много обичаше животните и държеше една котка в къщи, докато бате Крум постоянно изхвърляше котката и не можеше да я търпи. Ето една малка несъвмес-тимост, така да се каже, помежду им. И той обичаше животните и ни е разправял много интересни свои опитности в то-

ва отношение, но обясняваше, че котка или куче вкъщи или друго животно създават астрален похлупак, който трудно може да бъде пробит и от най-опитните Посветени и затова нощем те не могат да излитат по-високо от астрала. Ако животно зашуми нощем в стаята или скочи върху човека, то го връща незабавно от другия свят и го откъсва от полетите и Школата, а може да има и по-лоши ефекти, по причина на стряскането. Особено фатално е, когато от милозливост и неразбиране вегетарианци хранят вкъщи или в двора си домашното животно с месо, било то и от консерви. По принцип, грам месо, цигари или алкохол в един радиус от 30-ина метра пробива сонди, коридори към ада, от които изскачат тъмни духове. За Посветения това е крах, отлагане на Пътя и еволюцията му с десетки години и даже с векове. А да правиш един хищник насила вегетарианец, да го изнежваш, държейки го като пленник в едно тясно пространство, ако ще и да е дворец, това значи да му спираш еволюцията. Няма две мнения, че за обикновените хора една котка, едно куче и даже таралеж или плъх често играят лечебна роля дори в психиатрични случаи. В напредналите общества децата израстват с всякакви животни около себе си, понеже това дава шанс за проява на милосърдие и любов, за грижи за някого - единствения начин, по който можем да си останем в рая. Това обаче važи в абсолютния смисъл само за човечествата в Невинната Вселена, която не е минала през грехопаденивто, а също и в Изкупената Вселена. Но в зоната, в която се намираме ние, властта на ада е неограничена и затова тук има хищници и жертви; ловджии, рибари, касапи, месоядци. Това е една голяма космогонична тайна. Ако не я знаят, не само атеистът, но и най-малкото дете, което започва да мисли, са напълно прави да не вярват, че има Бог; или да Го проклинат, ако допуснат, че има. Познаваме хора, които са проклели Бога - ние

трябва да ги разбираме, а не да ги осъждаме механично. При този манталитет, при тази еволюция и френология е немислимо човек да не реагира като един френски писател и критик от 19 век, който казва: "Не знам дали съществува Бог, но ако съществува, това говори много зле за репутацията му":.. Наистина, това са психики, болни от сарказъм и свръхегоизъм, но те са жертва на невежеството. Не допускат, че кармата ги е оставила да се пържат в собствената си злоба, гневливост и нетърпимост към чуждите истини. Даже божества, ангели, архангели, херувими са пропадали така. Казано е, че само за едно намръщване изгонват един ангел за милиони години от рая. Там е работата, че това важи и за наскърбяването - то също е диагноза за атеизъм. Оскърбяването на другите е агресивен атеизъм, а наскърбяването - пасивен. Съществата в рая плуват блажено в океана на любовта и доволството, но яви ли се някъде недоволство, виновният незабавно става вертикален, натежава и изпада автоматично в ада. Съдниците, назидаващите, злобарите, кибритлиите, изискващите, споделят участта на всички касапи и палачи, на убийците в мирно и военно време, на обществените и домашните кръвопийци и вампири - след смъртта си, те стават хищници. Въплъщават се неизменно в адски форми - адските насекоми и животни. По-напредналите имат шанс да се вселят в жертвите им, за да почнат да изкупват кармата си. Но в жертвенитв хора и животни - както в природата, така и в адското човешко общество - се вселяват предимно ангели, които има да доизкупват нещо или да покъртят някоя психика. Още приживе или в другия свят, някои близки и родители виждат като на екран, че са проливали и пили кръвта на собственото си дете, когато са клали или яли агне. В това агне се е била въплътила починалата им рожба или непрежалимата съпруга. Друг е въпросът, защо Бог е позволил

всичко това. Още в началото на "Божествена комедия" Данте обяснява, че пъкълът е създаден по висшата воля и разпореждане на Бога и Христа. Те не съизволяват в злото, но не го и унищожават - засега. Там трябва да попаднат всички хора, богове и ангели, които са мислели за себе си и за света. Също и всички, които са живели само за "близките" си и са отхвърляли шансовете да заживеят за ближния и за Бога. Бог ни е казал "Обичай ближния си", а не "близкия" си - преводът е точен. В божествения език "ближен" е всеки, който ни пуска при другите и не ни пречи да живеем за човечеството и за Бога. Не е лошо да имаме и близки, приближени, предпочетени, но само ако, преди всичко, те са ни ***ближни****. В останалите случаи ни е хванала "сляпата неделя", връзката е случайна или кармична и ние трябва да учим сурови уроци. Трябва да консумираме последствията от ниския си вкус, от неправилния избор. Но ако сме съзнателни и служим с любов, там имаме шанс да изработим и чувство за саможертва, милост, смирение, примирение, търпение, прощаване.*

Ставаше дума за животните вкъщи. В редки случаи, в някои животни са вселени ангели - и такива животни, дори и да са хищници, не ядат месо. Не е работа да го правиш тревопасно насила, но като му дадеш мърша - да с е нахвърли. Такова коте, дори и да го храниш с най-големите вегетариански лакомства, пак си остава хищник, понеже е от ниска еволюция. Може да е мило до нвбесата и да лекува какви ли не депресии и болести, то създава похлупак, не ни пуска нощем нагоре. За етерниците и астралците това не е проблем, дори и за интелектуалците, те и без това обитават ада - нисшия астрал и ментал. Пушат, пият, ядат мвсо и риба, пулят се в екрани и слушат адска музика, лягат и стават късно, бистрят печалбите, политиката, клюките и собствеността, постоянно съдят някого или държат някого изкъсо. Може да не са

хапвали месо никога, да не познават вкуса даже на бирата и да се молят денонощно на "Бога" - щом очите им се остъклят и се им появи бръчка между веждите - правѝ си сметка с кого си се събрал. За такъв ти винаги ставаш "много длъжен" и "много виновен" - или поне си спечелваш пожизнен жандар, пъдар и педагог. Такъв живее с представи и очаквания, с мисълта, че си "негов". Той никога няма да те пусне навън; или ако те пусне - ще те мисли. Той е много по-страшен от невинното животинче вкъщи, понеже ти създава не единичен, не троен, а десеторен похлупак. Ако лежиш с него, ако имаш такъв даже и в другата стая, ти си опакован с мазни пипала като на октопод и усещаш как силата ти изтича, иска ти се да умреш. За възлизане в Космоса и Школата не може да става и дума - те са в причинния, будическия и атмическия свят. За връщане в рая не мислѝ, камо ли в световете, по-горни от рая. ***Ето*** *защо не са били допускани женени хора в Специалния клас - не за друго. Но по-късно Учителят разбира, че и това сме разбрали погрешно и един ден казва: "Ние съжаляване, че едно време се съгласихме с това". Не е въпросът дали си обвързан юридически, ако си вързан психически.*

Много ни се иска между Венно и Ярмила на Изгрева да не е имало такива неща. Те се разведоха само формално, за да може тя по-лесно да отиде да живее и работи в Париж - такива бяха правилата на държавата тогава. В последните години от живота си, както споменах вече, тя създаде там школа по сакрални танци и по паневритмия, понеже е била балерина и хореограф цял живот. Поучително беше за нас това, че въпреки техния развод и привидната раздяла, той държеше в стаята си до последния момент 4 големи снимки, ето как подредени: първо портрета на Учителя, после - снимка на братството, после портрета на сестра Ярмила; и накрая - собствения си портрет. Значи, кое е на първо място в живота на

Ученика? Той ни даде един жив пример, че ученикът може да има сродна душа и на земята; че тази сродна душа може да бъде и любим човек, съпруг или съпруга; може да бъде и една най-близка душа или повече души извън семейството. Той доказваше, че това е възможно. При това и двамата са били в Младежкия окултен клас - въпреки публикуваните непълни списъци. Това не е пречело той да има тази най-сродна душа до себе си и физически, да се оженят. Така беше и с брат Борис и сестра Мария, а после - и с една друга приятелка. Тези хора ни дадоха най-доброто на тази земя, показаха ни какво значи Ученик на Учителя, Апостол, Мъдрец, Мистик, Маг.

Само искам да спомена тук (защото стана дума за Младежкия клас – за тези, които не знаят), че Учителят е учредил в началото само Общ окултен клас и неделен и ги е водил в сряда и неделя. Лично брат Крум и брат Борис са ми разказвали за някои от първите ученици на Учителя, които са били наричани "старците" – с много голямо чувство за достойнство и достолепие, с представата, че са "избрани" и "най-напреднали" и с известно пренебрежение към младите на Изгрева. Учителят е искал да им даде един хубав урок, че в духовния път не може да има предимства. Опитът на някои е безспорен, обаче когато се появи гордост и самомнение и ти започнеш да преценяваш кой е достоен и кой не, кой може да влезе в Братството или Класа (защото и за Общия клас е имало такива ежби), не е имало начин най-после Учителят да не се намеси. Тези така наречени "патриарси" с дълги бели бради и коси, които са се правели на Учители и са имали голямо мнение за себе си, са били почнали вече да се разпореждат: "Да! Този е достоен да влезе, а този не е достоен". И тогава Учителят, верен на Истината, казал: "Добре! Тогава аз учредявам Младежки окултен клас, който ще бъде недостъпен за

"старците" – "първите ученици"... И започнал да събира избрани младежи, да им изнася лекции и да им говори в Младежкия клас много по-специални неща. Тогава "старците" останали с пръст в устата... Защото те били убедени, че са богоизбрани и недосегаеми и могат да назидават, да командват и управляват както си искат, а се оказва, че нямат достъп до един нов клас... Младежкият клас се нарича още "Специален". Критерият за него не е непременно младостта, а нещо друго. Там се влиза само с лична покана от Учителя.

Този въпрос обаче е още по-сложен. Това, което се шири сред братството и до днес за Младежкия окултен клас е, че главният критерий за влизане в него е човек да не е женен, а даже и да е "девствен"... Действително, Учителят в началото се е съгласил с едно предложение на пуритански настроените млади сестри женени хора да не посещават Младежкия клас, защото по този начин се изпълнявал един от Законите на Христа. Христос е казвал, че е дошъл да раздели майка от дъщеря, баща от син, мъж от жена и т.н., тоест Христос още тогава нанася силен удар върху адската родово-семейна система, която е основа на старозаветния морал. Христос идва едновременно да спаси Закона, но и да разруши старите форми на Закона. От една страна, Той казва: "Аз не съм дошъл да разрушавам." , а от друга вдига камшик и гони търговците от храма. Той не иска да се бори с класическата система род и семейство, но иска за има пълна свобода за хората, които не могат и не желаят да влизат в такива отношения на кръвна или интимна - искал е хората да имат пълна свобода да живеят както намерят за добре. Това е ***също*** *божествено,* ***също*** *морално. Именно по тази причина Учителят учредява Младежкия клас, като един висок идеал - идеал, по-висок от морала и идеала на семейните хора и двойките. Към този образец един окултен ученик трябва да се стреми. Той*

трябва да се стреми да не се оплита в битови и брачни отношения, за да бъде свободен за участие в Специалния клас и да получи познания, умения и качества, които могат да се добият само там. Въпреки това, през 1934 г. Учителят казва на с. Мария Тодорова: "Вие направихте грешка, че не допуснахте женени в Младежкия клас". Другаде това се предава по друг начин - че сам Учителят съжалява, че се е съгласил с това.

Както много хора от "братството", и аз дълго време разбирах тази идея само в аскетичен план. Но когато съм разговарял лично с някои хора, които са били там, включително и родителите ми, и съм ги питал за нещо, което много съществено ни отличава от монашеските, от аскетическите ордени и представи на старото човечество, те отговаряха така: Учителят не желае да благослови отсега нататък формата на църковния или юридическия брак, ако там не присъства любовта. Но ако има любов, интимната връзка е допустима и морална.

Тук искам да се позова на мисли от Учителя по този въпрос, изказани в тома Неделни беседи "Дали може", 1918 год. Бих отбелязал, че даже и заглавието на този том е съвсем точно и символично изразено в разглежданата тема. Извадките са от том, който е издаден преди 1944 год. – това значи оригиналното Слово на Учителя, тъй като новоиздадените томове съдържат на места излишни и неточни редакции, които изместват акцента на важни теми, разглеждани от Учителя. А това е твърде отговорно и носи своите последствия. В този изобилно изсипващ се водопад от томове на Учителя напоследък, пооловно и безразборно издавани тук-таме от хора, които не могат да вникнат в дълбокия изказ на Словото или нарочно го изменят, ние се съмняваме във вярното и точно предаване на оригинала. В случая имам предвид тома неделни беседи "Благословен", издаден в гр. Кърджа-

ли през 1998 год, в който безобразията надминават всякакви граници в това отношение!

Продължавам за Младежкия клас - какво още ми казаха брат Борис и Крум Въжаров. Учителят направи това, за да разграничи женените от неженените и да посочи високия морал, че е желателно ученикът от МОК да не сключва официален брак или да оповестява пред когото и да било кой е най-близкият му човек. Но това не означава, че окултният ученик не може да има интимна връзка с любимо същество от другия пол. Учителят говори на много места за интимната връзка, че тя е свещена и трябва да бъде скрита от очите на хората, защото само Бог трябва да знае за нея. Защото в момента, когато трето лице узнае за нея, дори и най-близкото, това е "началото на края". Началото на големи страдания, на неразрешими проблеми във връзка с другите души, които също ни обичат и ние ги обичаме, но вече сме си забранили или ни е забранено да общуваме с тях. Това не може да бъде модел на бъдещото човечество. Чрез създаването на Специалния или Младежкия окултен клас (МОК), Учителят залага този много висок идеал, който ние забравяме и си мислим, че можем да живеем по стария начин. Да, наистина, всеки е свободен и да се жени, и "за жена да ходи", и "за мъж да ходи", както се казва в Библията, както и Учителят също го е споменавал в беседите си, но това в ангелския свят не съществува – това е само на Земята. Въпреки, че Сведенборг твърди обратното – че и ангелите са по двойки, съчетани в брак, но това е нещо съвсем друго. Защото Женитбата - в истинския, божествения смисъл на думата (не случайно слагам думата с голяма буква),– това е пълно изгаряне на егото в пламъка на Божествената Любов. Имаме ли вече условия на Земята за такъв именно Брак? В една беседа Учителят дава и име. Съжалява,

че е разрешил да не се допускат женени в МОК – че се е поддал на настояването на с. Славка.

***

Сега искам да засегна един много важен проблем – за огромната опасност от изваждането и компилирането на цитати от беседите и лекциите на Учителя, поради което ние до ден днешен не купуваме новите книги на компилаторите. Причината е проста – аз пак наблягам на този въпрос, тъй важен и наболял днес: че всеки избира такъв набор от цитати, който отговаря на ***неговото*** *разбиране, на* ***неговото*** *ниво на еволюция. Оттам и хората, които ползват такива книги или слушат подобни проповедници, могат да добият една изопачена представа за Учението. Въпросът е сложен и важен, затова ще си позволя по-обстойни обяснения.*

Безспорно, изваждането на цитати, тяхното групиране и подреждане в академичен вид – когато са представени по предмети в една научна енциклопедия - е една много важна работа на всеки ученик, който има този импулс. И все пак, тя трябва да си остане предимно индивидуална работа – за лично ползване. Но когато по този начин тези парчета от Слово се разпространяват нашироко, това е нещо твърде отговорно и може да бъде и опасно. Някога, естествено, мнозина от нас, по-младите - в миналото, пък и до ден днешен - събирахме и събираме цитати. Плодът на една такава дейност занимаваше умовете и духовете ни денонощно. Има един албум "Мигове с Учителя", който представлява нещо като синтез на всички снимки, които бяха останали в архива на баща ми, както и тези, които събираме – приятелите от Братството много помогнаха. А също и брат Борис ми беше дал копия от много снимки – от негативите, които той притежаваше (откупил ги е от Васко Искренов - не казвам "брат", понеже брат не продава). И така се получи един албум, който бе разпрост-

ранен на много места по света и в България. Този албум коренно се отличава от известните компилативни и цитатни книги с парчета от Словото на Учителя, тъй като си бях поставил за цел да открия и цитирам такива мисли, които са доста по-различни от това, което обикновено намира място в такива книги - именно за да се види, че Учителят има много по-широк, много по-голям диапазон от това, което представят такива хора..

И така, този албум мина през много хора от Братството, както и през доста интелектуалци и духовни хора по света. Твърди се, че оказва своето влияние. Но сега виждам, че и той страда от едностранчивост, макар и в противоположната посока: аз там съм дал сравнително по-малко място на цитатите в полза на аскетизма, на "целомъдрието" и "девствеността", които всъщност не са за пренебрегване, а имат отношение към ***божествената*** *аскеза,. В разговорите ни с Весела Несторова, Елена Андреева, Крум, Въжаров, Борис Николов, Мария Тодорова, Виктор Йорданов и с някои други братя и сестри ние получихме изключително интересни и много ценни и дълбоки тълкования на този въпрос. Те ни обясняваха и тълкуваха по неочакван начин някои мисли от Учителя, които обикновено минават незабелязано през съзнанието на четящите беседите – сякаш нещо прещраква автоматично и такива мисли не се осъзнават и запомнят. Най-странното бе, че много хора от тия среди, скроени по модела на старото човечество, често казват, че е изключено Учителят да е изказвал такива мисли. Доста хора са били крайно озадачени, когато сме им показвали в беседите оригинала на мислите, които сме им цитирали. Взират се слисано във въпросната страница, където е тази мисъл, и не могат да повярват, че това са го чели поне веднъж и че то съществува черно на бяло, а те не са го забелязали. Това обикновено става с тъй*

наречените "праведници", с напълно уверените в себе си които забравят, че са чели подобни мисли и съвети от Учителя или лично са ги слушали, ако са били при Него, защото особеното им лично мнение заглушава слуха им за Истината. Ето какво казва Учителят за такива: "Вас ви трепери сърцето да не намерите гнили плодове. Като ги намерите, усмихне ви се лицето... Гледал съм тука някои сестри. Като намери гнил плод – светне им лицето, а пък като намерят някой добър плод – стават сериозни. Сега как ще ми обясните: защо сестрата се радва, когато намери гнил плод, и става сериозна, когато намери някой добър плод? Това не е наука! Когато не обичаш някой човек и ти кажат, че той е извършил някаква погрешка – това е един гнил плод, тебе ти стане приятно, драго. Като не обичаш човека, кажат ти нещо добро за него - и станеш веднага сериозен. Нали е така? Факт е! Но това трябва да се обясни. Защо се радва човек на погрешката на едного, когото не обича, а при доброто, което той прави, става сериозен? Първо, онзи, който се радва на погрешката – той е ***дяволът****! Ако ти се зарадваш,* ***дяволът*** *в теб се радва. Щом кажеш добро за едного, когото не обичаш, дяволът е* ***сериозен****. Защо дяволът се радва? – Радва се, когато правите погрешки, понеже казва: "като прави по-грешки – той е в моите ръце."*

"Мислиш ли – казва на друго място Учителят - (а това сме го чели и тълкували не един път), че ако по-

стоянно одумваш хората, Господ нищо няма да ти каже? Той те слуша! Ако ти постоянно говориш лошо за хората, Той ще има особено мнение за тебе. Още като Му кажеш първата дума, Той ще има особено мнение."

И ето, такива мисли на Учителя като тези, които цитирам по-долу, са давали повод за много по-различно отношение към беседите и цялото Учение на Учителя. В момента има една тенденция – всъщност, тя е от много отдавна и никога не е преставала – да се създават и налагат униформи и да се натрапват единични, тесни представи и мнения, използвайки някои изказвания на Учителя. Някои хора налагат като общовалидни някои отделни случаи, когато Учителят е давал частни съвети на определени хора.

А колко различно и много по-дълбоко стоят нещата!

"Ето, когато жените носят отворени дрехи на гърдите си с деколте – каква цел имат? В това има нещо хубаво, красиво. Много добре е! Не е грешка да се гледа хубавото – създава се една оценка за тялото. Но когато са мършави – крият се... Защо в единия случай отварят, а в другия затварят? Едното е грозно, затова се зарежда завист. Мършавите казват: "Какво са си отворили гърдите!.." Другите казват: "Защо са си затворили гърдите така?" - И започват да се критикуват. Питам: вие, като идете на Небето, мислите ли, че ангелите се нуждаят да видят такива мършави тела? Те нямат нужда от такива екземпляри. Тия бръчки показват пороища, по-

казват един дисонанс на мисълта. Чувствата на човека и мислите му са разбъркани и лицето му става набръчкано вече."

"Всеки от вас трябва да има някого да обича. Днес вие, като обичате някого, търсите погрешка. Любовта не търси никакви погрешки! Защото онези, които ви обичат, като направят някаква погрешка, те веднага се коригират. Който обича, той има много буден ум. Човек, който обича, никога не може да каже в сърцето си една лоша дума, понеже ***Бог*** *е там. Ако аз проявявам Божията Любов, в даден случай невъзможно е да кажа нещо лошо. Когато любовта се оттегли, това е възможно, но при Любовта това е невъзможно. Не се самоизмамвайте! Само при прекъсването на тока на Любовта ти можеш да кажеш лоша дума. И после идва страданието. Та казвам: не прекъсвайте Божествения ток на Любовта!"*

"Казвам – сега ще напуснете вашето минало, няма да боравите с него. Аз гледам: по някой път вие не можете да се въздържате. Помнете едно нещо: щом започнеш да се дразниш от малките работи, ти си влязъл в областта на старостта."

"Онзи фарисей казва: "Господи, аз не съм като него!" - По този начин човек не може да се повдигне."

"Това, че някой прави много погрешки – той пак е умен човек. Всякога ние правим погрешки, в усърдието си да имаме нещо. Някой, който те обича, може да стисне ръката ти от любов. Не го съди, че

*той я е стиснал. **Топла** е ръката му – израз на **чувство**! Макар и туй чувство да не е идеално, той има **любов**. Онзи – студеният - не ти пипа ръката, той няма никаква любов. Не ти обръща внимание. Ние не критикуваме онзи, който ти стиска ръката!"*

"Под думата "лош" човек – казва Учителят в друга беседа, – аз разбирам студен човек. Нищо повече!"

"Като отидеш при един лош човек, не можеш да мислиш за нищо. А добрият човек е онзи, който е топъл. Сега вие разбирате по-другояче. Вие казвате: "Аз съм хладнокръвен..." - Ти не можеш да бъдеш добър без топлина. Нищо повече! Сега аз не говоря за горенето. Аз говоря за онази топлина, която носи живота в себе си."

*И така – тези мисли от беседите на Учителя, които говорят в полза на любовта, на едно по-широко разбиране и прилагане на любовта – а именно любовта на всички полета, а не само в духовното – отличава Учението на Учителя от много други учения и го представя с главна буква като **Божествено** Учение. Мнозина от нас, младите по онова време, бяхме доста силно впечатлени от огромната разлика между два основни вида хора – и, за съжаление, единият вид преобладава. Някои хора, от тъй нар. "братство", които, макар и цял живот да са били около Учителя и са слушали беседите, правили са всички упражнения, си останаха с мрачен поглед, с осъдителен израз на лицето, останаха си самовглъбени аутици или ярко изразяващи своя негативизъм, бичувайки всички недостатъци или измислящи недостатъци, разпространяващи клевети – хора, които са били през цялото време при Учите-*

ля! През тяхното съзнание са преминали без следа хиляди мисли като тия, които утвърждават едно по-широко разбиране и прилагане на любовта. Например:

"Който добре разбира и прилага човешката любов, той ще разбере и Божествената. И обратно: който разбира и прилага Божествената Любов, той ще разбира и човешката. Всеки трябва да мине през човешката любов, и ***после*** *да стигне до Божествената. Няма нищо лошо в това, когато човек минава от човешката в Божествената Любов. Опасността е само в това, че когато човек заспи в човешката любов, той остава там за по-дълго време, отколкото е необходимо."*

"Човек трябва да знае, че всички клетки на тялото му, както и всички органи, имат желание да обичат. Когато не разбира техните нужди, той им забранява да обичат. Днес им забранява, утре им забранява, докато един ден всички органи в него се атрофират и той казва: "Утвърдих се вече, станах правоверен..." Той мисли, че се е утвърдил... - В такова "утвърждаване" няма никаква философия, никаква наука!"

Тук аз цитирам неща, които съм преписал от беседите точно, но ми сега ми липсват отправките за том и страница, понеже албумът и копията му също бяха иззети от агентите на Държавна сигурност или се губят някъде по приятели, които обикновено не връщат.

Ще цитирам още някои мисли от него, защото стана дума за Младежкия окултен клас. Той е Специалният клас, за който една голяма част от хората, които са били около Учителя, а и някои сега постоянно разпространяват фикцията, че това е бил един "калугерски" клас. А Учителят постоянно говори, че ученичеството не е калугерство, а е модел на Новото човечество, в което умът и сърцето, всички дарби и таланти ще се разцъфтят богато. Всички ще се занимават с наука, с изкуство, и ще имат много по-широки възгледи и много повече развити центрове. Калугерското отношение към света, твърди Учителят, и практикуването на калугерство днес не е разрешение на проблемите. Бих казал, че в днешно време, при тези усилни времена и тази ускорена карма, когато са необходими като въздуха и слънцето работници на Божията нива, защото "жътвата е дошла" и ерата на Любовта хлопа на вратата да й отворим, калугертвото е едно бягство, едно предателство към живота.. Струята на Христовата Любов не е спирала никога, защото Той е с нас "до скончанието на века" – и нека повече не Го разпъваме на кръст с нашето неразбиране!

"Истинската мисъл – казва Той днес – внася успокоение в ума. Истинското чувство успокоява сърцето, а истинските дела успокояват целия организъм. Дойде ли до това положение в себе си, човек ще чуе Божия глас."

Ето, и на тази тема най-интелигентните, най-образованите хора и особено психолозите около Учителя, с които ние живяхме, ни говориха много и свързаха тези постановки на Учителя, т.е. самата Истина, с най-големите открития на съвременната наука (особено на Юнг и Ерих Фром). Най-

ярък техен тълкувател в Братството беше бате Крум - Венно. И ние, в светлината на книгите, които разглеждаше с нас от тези най-напредничави школи, той ни обясняваше много по-дълбоко и по-добре самото учение на Учителя и много мисли в беседите. Например:

"Днес хората не успяват – казва Той в една беседа, - защото се намират под влиянието на учения с различен морал, с различни становища. Едни забраняват на човек едно, други друго, и той вече не знае какво да прави. Всичко, каквото Природата е създала, е разумно! Иска ли да се прояви, човек трябва да дава ход на ония свои желания, които произтичат от дълбочината на неговата душа. Дайте ход на всички мисли, които произтичат от дълбочината на вашия ум. Дайте ход на всички постъпки, които произтичат от дълбочината на вашата воля; дайте ход на всичко, което произтича от дълбочината на вашето естество. Всяко нещо, което произтича от дълбочината на нашето естество, е реално".

"Колкото и да се мъчи човек да отдели в съзнанието си физическия живот от духовния, ще види, че това е невъзможно. Тези два живота са тясно свързани и взаимно се преплитат."

"Какво можеш да занесеш на онзи свят? - Там, в онзи свят, ти можеш да занесеш само любовта си – друго нищо не приемат. Ако имаш обич и любов в сърцето си, ще бъдеш приет на Небето; ако нямаш любов – ще те върнат на Земята. Единственото не-

що, което човек още не познава, е Любовта. ***Това*** *трябва да изучава той на Земята!"*

Ние сме разглеждали всички тези беседи детайл по детайл от оригиналите; и особено мислите, които за нас светят най-ярко. Другите, противоположните, също светят ярко, но тях ни ги натякваха и цитираха денонощно без контекст и с фалшиви интерпретации. В никой случай не може да се каже, че мисли от Учителя могат да втръснат или да

опротивеят, но когато се поднасят и обясняват превратно, стават бич в ръцете на фанатика. Тогава човек започва да търси със свещ противоположните мисли в беседите.

Тук цитирам извадки от точно този албум, където всяка буквичка е според нещата, казани в беседите:

"Знаеш ли кое е главното свойство на Любовта? – Тя прониква навсякъде! Ако влезе в тъмнината, тя я превръща в светлина; ако влезе в ада – тя укротява всички тъмни демони. Те й се подчиняват напълно и са готови да изплуват; като се оттегли оттам, те отново поемат своя път..."

Естествено, тия тук не са демони, понеже не бягат от любовта или не я налагат с насилие...

